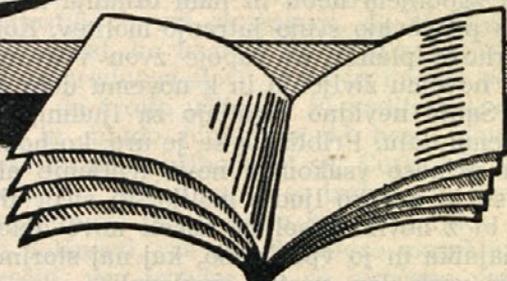

CVETJE

Letnik LIV.
Ljubljana

1937 - V.
Maj

P. KRIZOSTOM:

Majnik krvave Španije

Strune so na vijoli popokale
in pesmi so nam v grlu zamrle.
Ptice so žalostno kljunčke zaprle
izzvenele so majniške šmarnice.

Tabernaklji so pošastno odprti;
svete hostije po stopnicah leže,
da jih brezbožni teptajo ljudje
in cerkve s krvavim plamenom gore.

Svečeniki so pomorjeni,
svete device oskrunjene;
pomandrana so mesta in vasi,
po ulicah teče v potokih kri.

Zločinske roke so orgle z oltarja
presveto Devico, najslajšo Gospo.
»Kje si Marija, jutranja Zarja?
Pridi! Pomagaj! Pri nas je hudo.

Vsa Španija v poglubo drvi.
Pridi na ta borni svet iz raja,
pridi mogočna Kraljica maja
in pomiri strašno besneče strasil!»

Kraljica majnika

Temna noč, podoba smrti je minula. Tam na zahodu se žari, jutranja zarja vstaja, nočna tmina se odmika, zvezda za zvezdo ugaša, le danica prijazno miglja na zgodnjem nebu in nam oznanja mlado jutro. Ptice v logu se prebude in prepevajo svojo jutranjo molitev. Komaj so padli prvi žarki solnea na vrhove planin, že zapoje zvon v zvoniku in oznanjuje zemlji, ki vstaja k novemu življenju in k novemu delu angelski pozdrav: »Zdrava Marija!« Sanje nevidno izginjajo za ljudmi, ki hite čez prag svojih hiš k dnevnemu delu. Približala se je ura, ko hodi angel Gospodov po vsem svetu in prinese vsakomur novo trpljenje ali pa novo srečo dneva. Približala se je ura ko ljudje molijo, in sicer tisti, ki verujejo v nebeške moči, da bi z novim veseljem začeli novo delo. Obrnimo se do Marije, Kraljice majnika in jo vprašajmo, kaj naj storimo, da bomo dolžnosti, ki nas čakajo vsak dan, vestno izvrševali.

Do tebe nedolžni otrok se v imenu Marije najprej obrnem. Tudi tebi se angel Gospodov približa. Majhne so skrbi, ki ti jih prinese, velika je sreča, s katero te obsipa. Oče in mati čujeta nad teboj, domača hiša in šola te vzameta v svojo skrb. Vse se trudi, da te obvaruje nesreč, ki prete tvojemu mlademu življenju. Vsi si prizadevajo, da bi razvijali kali, ki počivajo v tvoji mladi duši in ki naj bi obrodile obilo cvetja in sadov. In majhne skrbi, ki jih imaš, o dete, nezatna zrnca so, ki kotajo po potu življenja, da jih komaj opaziš. Moli dete, ko zaslišiš v jutru zvočenje Zdrava Marija, da bi ti stal ob strani angel varuh, da bi ti Bog ohranil očeta in mater; da bi se tvoja duša vnela za vse dobro, da bi te obvaroval nevidni božji blagoslov, ki plava nad vsemi nedolžnimi otroci, vseh nevarnosti duše in telesa. Glej, na svetu so še drugi otroci, ki niso tako srečni, kot si srečen ti. Nimajo ne očeta, ne matere. So še drugi otroci — reveži, ki so slepi, gluhi, mutasti, katerih udje so pohabljeni, katere je bolezen položila na bolniško postelj. Na svetu so še drugi otroci, katerim podaja utrujena roka staršev le košček bornega kruha za dnevno hrano. Koliko solzá, grenkih solzá lačnih otročičev in revnih staršev je močilo že košček suhega kruha! Kako srečen si ti, da te dobrota in resnoba staršev vzgaja in vzdržuje! Moli otrok, da bo ostalo jutro tvojega življenja vedno svetlo in jasno, kakor prelepo jutro meseca maja. Moli dobri otrok, da bo tvoja volja močna in trdna, da bo ostalo tvoje srce čisto in nedolžno, da bo našla tvoja duša prava pota, ki vodijo v nebeško domovino!

In če si ubog, brez moči in zapuščen otrok moj, če pokriva hladna zemlja že dolgo tvojega očeta in tvojo mater, če si tuj med tujimi ljudmi, prosí ubogi otrok, da bi bil Bog v nebesih tvoj oče in ti njegov otrok, da bi bila Marija, mati Deteta Jezusa tudi tvoja mati, da bi angeli nebes zate skrbeli, kakor da bi bili tvoji bratje! Spominjaj se mrtvega očeta in mrtve matere ter se potruj, da boš ostal dober in da boš našel skozi svet pot, katero sta v poštenju in zvestobi do Boga prehodila oče in mati.

In ti mladenič in mladenka? — Tudi vama bo prinesel angel Gospodov vajin del, katerega je vsak v vajinih letih deležen: boj. Boj za nedolžnost telesa in duše, boj za vestno izvrševanje dolžnosti, boj za ohranitev vere v vseh dvomih, ki se polaščajo duše. Moli tudi ti! V tvojih letih marsikdo ne moli veliko in ne rad. Bog ne zahteva od tebe dolgih molitev, ne zahteva besed, pri katerih ostane duša mrzla in prazna. Bog hoče le priprosto, ponižno priznanje, da si slab in da potrebuješ njegove pomoči. Ne pozabi mladenič, ne pozabi mladenka! Satan

bo gotovo slednji dan poizkušal prekrizati tvoja pota. Nikar ne misli, da se ti bo odkrito približal, ne, ampak spremenil se bo v angela luči in bo poizkušal pridobiti te za svoje cilje z zvijačo in goljufijo. Čez dan bo pogostokrat neopažen stal za teboj in ti šepetal v uho, da se moraš oprostiti vsakih vezi, da moraš biti prost vsega, kar more krotiti tvojo vročo kri in te ohraniti na potu samozatajevanja. Zato moli, da bi bil Bog pri tebi s svojo milostjo ob uri skušnjave, da bi Bog v svoji dobroti dal tvojemu srcu odločnost, ko te hoče meso in zapeljivec pahnuti v nesrečo. Moli, da bi te Bog vrednega storil skrbi in upanja očeta in matere! Da bi ti dal spoštovanje do tvojih učiteljev in voditeljev, da bi naredil iz tebe mladega junaka in mlado junakinjo, ki bosta dovolj močna postala o svojem času sprejeti nase prihodnost sv. Cerkve in domovine.

Ali si mož? — Nočne sanje so izginile in pred tvojo dušo stopijo vse naloge celega dneva. V spominu imej vse ljudi, med katerimi moraš izvrševati svoje dolžnosti, vse stvari, katere moraš urediti, vsa vprašanja, ki jih moraš rešiti, vse pravice, ki so izročene varstvu tvoje zvestobe. Pred tvojo dušo morajo stati žena in otroci, naloge tvojega poklica, vsi trenutki, ko moraš delati dobro in se ustavljati slabemu. Glej to je podoba vsakega novega dneva, ki ga dočakaš. Priporoči ob angelskem zvonjenju svoja dela Bogu in Materi božji s kratko in krepko molitvijo, z molitvijo, kakor moli mož, ki sebe in svoje, svoje skrbi in svoja podjetja, svoje slabosti in nevarnosti izroča v roke vsemogočnega Stvarnika.

Si-li žena... mati, ki to bereš? — Daruj ob angelskem zvonjenju Gospodu par trenutkov molitve. Zavedaj se, kaj moraš svojcem biti: skrbeča varuhinja, ki pomaga in tolaži, ako kdo joka, ki opominja, ako se kdo pregreši, miri, ako nastane prepir, ki išče mir in zavoljo ljubega miru vse daruje in pretrpi, ki nosi poleg svojega tudi križ drugih, ki nikdar ne počiva in drugim počitek preskrbi. Svojcem moraš biti modra žena, ki se varuje pre nagljenih dejanj, ki trpi brez godrnjanja, izvršuje svoje dolžnosti brez želje javne pohvale; postati moraš junaška žena v priprosti, vsakdanji obleki. Moli, da bi ti Bog podelil te milosti, moli za svoje. In ako živi kateri izmed tvojih otrok v tujini, sprosi mu iz neba božjega blagoslova in pošlji nebeški blagoslov in svoj materini blagoslov svojemu oddaljenemu otroku. Saj dobro veš, kako moraš otroka blagosloviti, ker poznaš njegove napake in slabosti. Angel Gospodov hiti po svetu. Izroči mu svoj blagoslov, da ga ponese tvojemu otroku k sreči in trpljenju dneva v daljni tujini.

Na koga naj se zdaj obrnem? Povej mi, ali spadaš ti, ki to bereš, k veliki množici trpečih, bolnih; ali pripadaš k onim, ki so že skoraj onemogli pod težo skrbi in težav, ki brezupno gledajo v svojo prihodnost, ki delajo v samoti in prezrti brez hvaležnosti in priznanja? Ali spadaš k onim, katere vse sovraži, k preganjanim, ki ne dosežejo pravic in za katere se nihče ne zmeni, k zapuščenim, ki ne poznajo sreče življenja?

Ah, potem moli tudi ti! Boljšega sveta ti ne morem dati. Angel Gospodov prihaja tudi k tebi, in kar ti prinaša, ni trpljenje, ampak olajšanje trpljenja, ali pa vsaj moč, da boš stanovitven, da se boš očistil v ognju poskušenj in dozorel za večno božjo srečo. Le pozdravi zopet angela Gospodovega! Prosi ga, naj vzame ta pozdrav s seboj v nebo, da boš pod varstvom Boga in Marije vztrajal, dokler bo Bogu dopadlo! Govori angelu božjemu, ki trka na tvoja vrata, s presveto Devico: »Glej, duša moja je dekla Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!«

Kako so našli pot do Cerkve

Pavel Claudel¹

Pravkar sta izšli o tem možu dve obsežni deli izpod peresa Jakoba Madaule in ves sodobni svet je prislunil življenju tega moža globokovernega katoličana, odličnega diplomata, ki je skozi 40 let zastopal svojo francosko domovino v vseh mestih, kjer utripa življenje velikih narodov, od New Yorka preko Brazilije do Tokija in še dlje. Leta 1935 je francoska akademija znanosti in umetnosti zaprla temu velikemu možu svoja vrata, pa je s tem pokazala, da je senilna to se pravi v pravem pomenu besede okostenela v samih predsodkih pred velikimi pojavi katoliškega slovstva.

Sam o sebi takole pripoveduje: Rojen sem bil 6. avgusta 1868, spreobrnil sem se pa 25. decembra 1886. Tedaj sem bil star 18 let. Četudi sem bil tako od materine kakor od očetove strani rojen iz odlične katoliške rodbine, ki je cerkvi darovala več duhovnikov, so bili pri nas doma versko popolnoma brezbrizni. Ko pa smo prišli v Pariz, se je vsa rodbina veri docela odtujila. Moje prvo sv. obhajilo sem prejel z vso resnobo, toda žal je bilo s tem tudi končano moje versko življenje. Podučeval me je sprva zasebni učitelj, kasneje sem prestopil v licej Ludovika Velikega. Tedaj sem tudi izgubil ostanek svoje vere in ko sem bral Ernesta Renana »Življenje Jezusovo« sem našel toliko razlogov za svojo nevero in vse okoli mene je potrjevalo mojo površnost. Kdorkoli je tedaj imel vsaj nekaj slovesa, bodisi v umetnosti, slovstvu ali znanstvu, je bil brezverec. Poleg tega so se vsi odlikovali kakorkoli s sovražno miselnostjo do Cerkve. Renan je imel prvo besedo. Pri poslednji razdelitvi nagrad na našem liceju je bil on predsednik in prav zdi se mi, da sem prejel nagrado iz njegovih rok.

Verjel sem tedaj le to, kar sem videl in otipal in prepričan sem bil, da je vse podvrženo »zakonom« in da bo danes ali jutri znanost vse uganke razrešila. Priznati sicer moram, da se mi je zdelo vse to gledanje na svet strašno pusto in prazno in gotovih stvari, ki sem jih slišal od svojih profesorjev nisem nikoli dodobra prebavil.

V splošnem sem pa živel nedostojno in polagoma se me je pollaščal obup. Tisti čas sem tudi doživel počasno smrt mojega starega očeta, ki je več mesecev umiral na želodčnem raku. Misel na smrt me od tistega časa ni zapustila, vendar se na verske resnice nisem niti spomnil in živel sem kot kak divjak. Na srečo so mi prišle tedaj v roke knjige še zelo mladega pesnika Arturja Rimbauda. Te knjige so me prvokrat nekoliko pretresle in mi dale vsaj rahlo slutnjo o nadnaravnem življenju. Dne 25. decembra 1886 pa sem šel v cerkev Naše ljube Gospe v Parizu, da bi bil navzoč pri božični maši. Mene so bolj zanimali obredi kakor vse ostalo. Ker popoldne nisem imel drugega opravila, sem šel še k večernicam in korni dečki v belih in rdečih oblačilih so pravkar pričeli peti »Magnificat« — »Veličaj moja duša«. Sam sem stal med ostalo množico pri drugem stebur pri vhodu na kor desno na strani zakristije.

Tedaj se je zgodilo to, kar mojo dušo od tistega časa docela ob-

¹ Claudel (beri: Klodel) Paul, ekscelencja — spada med največje katoliške pisatelje sodobnega sveta. Sloveče so njegove drame: »Zlata glava«, »Zamena«, »Počitek sedmega dne«, »Marijino Oznanjenje« — prevedeno tudi v slovenščino. Slovijo tudi kot lirik, njegove pesmi so ponovno prevedene v svetovne jezike. Od leta 1893 je v diplomatski službi, leta 1920 je bil imenovan za poslanika v Kopenhagenu, Tokiju, Washingtonu in Brüsselu.

vлада. V enem hipu se je nekaj zganilo v mojem sreću in jaz sem veroval. Veroval sem s toliko močjo, s takim poletom moje cele biti, s tako mogočnim prepričanjem, s toliko gotovostjo, ki ni dopuščala nobenemu dvomu dostopa, da od tistega časa ni mogla nobena knjiga, nobeno razumsko sklepanje, noben slučaj zelo zapletenega življenja moje vere omajati. Naenkrat sem imel nepopisno občutje nedolžnosti, zavest božjega otroštva in neizbrisnega božjega razodetja. Če poizkušam tistih par minut zopet analizirati, najdem da si je Bog poslužil enega samega orožja, da bi srce ubogegega in obupanega otroka odprl namreč misli: »Kako srečni so vendar ljudje, ki verujejo! Kaj pa če je res vse to? — Res je — Bog je, On je tukaj. On je nekdo — On me ljubi, On me kliče.«

Prišle so mi solze in ihtel sem v tem silnem vznemirjenju. Temu občutju ganotja je sledila zavest groze in strahu. Zakaj moje modroslovno prepričanje je ostalo docela nedotaknjeno. Bog ga je malomarno pustil ob strani in se ga niti dotaknil. Katoliška vera se je slejkoprej zdela kot vrsta preprostih pravljic, duhovniki in verniki so se mi zdeli zoperni in nič nisem vedel početi s to svojo znanstveno šaro. Sam sebi sem se zdel kakor človek, ki ga z enim samim prijemom iztrgaš iz kože in ga postaviš v čisto drugo telo, to je edina primera, ki jo najdem za moje tedanje stanje. Moj upor je trajal cela štiri leta. Pogumno si upam reči, da sem se pošteno branil in nič opustil nobenega sredstva ne, da bi se temu božjemu prijemu ubranil. Toda moral sem orožje drugo za drugim odložiti. Pričela se je velika kriza ali prelom mojega življenja. Artur Rimbaud pravi: »Duševni boj je tako nasilen, kakor bitka med ljudmi. O temna noč! Kri teče po mojem obrazu in je vsa vroča!« Mladi ljudje, ki s tako lahkoto zapuščajo svojo vero, ne vedo kakšne muke so to predno se človek dokoplje nazaj. Vedno iz nova me je misel na žrtve, ki jih moram doprinesiti zadrževala, da bi se vrnil k resnici. Toda končno sem vzel v roko protestantovsko sv. pismo, ki ga je neka nemška prijateljica darovala moji sestri Kamili. Bilo je na večer onega spominskega dne, ko sem bil pri sv. maši v cerkvi Naše ljube Gospe. Tedaj sem prvič bral besedo božjo nepotvorjeno lahko kakor vetrič in neizprosno kot grom. Do tedaj sem poznal življenje Jezusovo le iz knjige Ernesta Renana. In po besedah goljufa nisem niti vedel, da se je On sam imenoval Sina božjega. Vsaka beseda, vsaka vrstica je v veličastni preprostosti zavračala nesramne trditve odpadnika in mi obenem odprla oči. Z rimskim stotnikom sem izpovedal, da je Jezus resnično Sin božji. Pozval je mene Pavla izmed drugih in mi obljubil svojo ljubezen. Toda zaeno mi ni pustil druge poti kakor prokletstvo, če mu ne sledim. Res nisem več potreboval pouka kaj je to kazen pekla, »dober čas« sem že tam preživel in teh malo ur spoznanja mi je dalo razumeti, da je povsod pekel tam, kjer ni Kristusa.

Tako je v meni govoril novi človek. Toda stari se je v meni upiral z vsemi močmi in se ni hotel predati temu novemu življenju. Najbolj me je oviral, da bi priznal svoje mišljenje tudi javno, s t r a h p r e d l j u d m i. Da bi rekel svojim staršem: v petek ne bom jedel mesa, da bi se izdal za katoličana, že sama misel na to me je navdala z grozo. Upiral sem se, toda nad menoj je ležala trdna roka... Nobenega duhovnika nisem poznal, niti enega prijatelja, ki bi bil katoličan, nisem imel.

Tedaj mi je postal študij katoliške vere neogibna potreba. Neprestano sem iskal knjige in vtisov, ki bi mi pomogli do globljega spoznanja. Četudi sem bil še daleč od prejema zakramentov, sem bil vendar že deležen življenja Cerkve. Skratka: začel sem dihati. Knjiga, ki mi je najbolj pomagala v tisti dobi, je mnogim znano delo Pascalovo »Misli«.

Veliko sem bral tudi »Premišljevanje po evangelijih«, ki jih je spisal Bossuet. Prav tako tudi Danteja velikega tretjerednika, ki je napisal »Božjo komedijo« in tako čudovito narisal pekel vice in nebesa. Tomaža Kempčana »Hoja za Kristusom« mi je bila pretežka in prestroga.

Toda najdragocenejša knjiga, kjer sem vedno iznova bral in se učil, je bila sv. Cerkev sama. Blagoslovljeno naročje sv. matere Cerkve, ko sem si na njenih kolenih učil nove modrosti. Neštetokrat sem bil v cerkvi naše Ljube Gospe pri sv. maši, velikokrat tudi med tednom in se divil »govorici« njenih obredov. To je živa pesem, vedno nova in neizčrpna v lepoti. Nepopisno globoko sem doživljal črno sv. mašo, veliki teden, božične obrede in starodavne napeve starega korala. Polagoma sem začel zavidati druge vernike, ki so šli k sv. obhajilu. Jaz sam sem komaj upal pomešati se med one, ki so v postnem času poljubljali trnjevo krono Jezusovo.

Leta so med tem tekla in moj položaj je postal nevzdržen. Večkrat sem na tihem in s solzami prosil Boga moči in vendar nisem upal odpreti ust. Tretje leto sem dobil v roke zapuščino slovečega pesnika Baudelaire (Budlér) in videl sem, da je ta mož v svojih zadnjih letih zopet našel vero in da se je pravtako nepopisno boril kakor jaz. Nekega večera sem zbral ves svoj pogum in v moji župni cerkvi pri sv. Medardu sem prestopil prag spovednice. Minute ko sem čakal na spovednika so bile najgrenkeje, kar sem jih doživel v svojem življenju. Našel sem starejšega gospoda, ki pa ni bil nič kaj ginjen od moje življenjske izpovedi, ki se je meni zdela tako nezanimiva. Naročil mi je strogo, da družini povem, kako je z menoj in danes mu dam prav, da mi je to zapovedal. Nekoliko jezen in užaljen sem prišel iz spovednice in sem prišel šele čez leto dni. Tedaj sem našel v isti cerkvi mladega in bratovsko ljubeznivega duhovnika, ki me je docela osvojil. Kasneje je postal moj spovednik Abbé Villaume, ki me je modro vodil dolga leta. Drugo sv. obhajilo sem prejel na božični dan leta 1890 v cerkvi naše Ljube Gospe.

10. julija 1935 je izšla posebna številka revije — mesečnika, ki je bila posvečena Paulu Claudelu. V njej se je združilo 31 katoliških književnikov svetovnega slovesa Francozov, Nemcev, Angležev in Italijanov, ki so se poklonili šestdesetletnemu pesniku. Obenem pa je francoska javnost, ki je pred nekaj desetletij zanikala njegovo visoko umetnost, toplo sprejela zadnje umetnine, ki so jih uprizarjala prva gledališča Francije.

Naj bi ta kratek oris iz življenja velikega moža, temu ali onemu koristil, da najde pogum za odkritosrčno izpoved svoje vere.

Da se trudimo dvigniti svojega duha k visokim mislim, s tem ne sprejmemo vase sadu svetega obhajila, temveč s tem, da Jezusa Kristusa v sebi molimo polni ljubezni, da mu razkrijemo svoje srce z velikim zaupanjem in veliko preprostostjo, »kakor prijatelj govori s prijateljem«. Razumi te besede: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje. In kdorkoli živi in v me veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ to?« »O kristjan, nič več ti ne rečem: Jezus Kristus je, ki ti govori v osebi Marte. Odgovori z njo: »Da, Gospod, jaz verujem, da si ti Kristus, Sin božji, ki je prišel na ta svet! In pristavi s sv. Pavlom: »Da zveliča grešnike, med katerimi sem jaz prvi.« Veruj torej, krščanska duša, moli, upaj, ljubi! O Jezus, odgrni tenčico, da te vidim! O Jezus, govori v mojem srcu, da te slišim! Govori, govori, govori! Samo trenutek je še: govori! Daj mi solze, da ti odgovorim: »udari na k a m e n in potoki ljubezni, ki je vsa prežeta z upanjem in hvaležnostjo, naj se izlivajo na zemljo.« Lamennais.

»Collegium seraphicum«

Serafinski kolegij

Serafinski kolegij je namenjen mladini, ki čuti v sebi poklic za redovni stan. V nešteto družinah so bili in so še otroci, ki jim je Bog sam vtisnil pečat sv. poklica. Toda slana sveta že v zgodnji mladosti umori nežne poganjke in klic v globini duše onemi in se docela izgubi. Zato je upravičeno, da se takim dečkom, ki se da o njih soditi, da nimajo samo veselja, ampak tudi klic božji v sebi, za delo v obsežnem vinogradu Gospodovem, nudi zavetje in študijski dom...

Serafinski kolegij: Spalnice dijakov — Nad vzglavjem nočne omarice

Pogoji za sprejem v serafinski kolegij

Prospekt serafinskega kolegija v Ljubljani

V Serafinski kolegij se sprejemajo telesno zdravi in нравno nepokvarjeni dijaki nižjih razredov klasične gimnazije v Ljubljani, ki čutijo v sebi poklic za redovni stan in nameravajo po dovršenem nižjem tečajnem izpitu ali kasneje vstopiti v novicijat frančiškanskega reda.

Zavod ima prostora za 40 gojencev.

Mesečnina znaša 350 din in se plačuje v začetku meseca vnaprej (in sicer za polnih devet mesecev).

Serafinski kolegij ima lastno kapelico, sončno učilnico, dve zračni spalnici, umivalnice in kopalnice s toplo in mrzlo vodo, igrišče in ustreza vsem zahtevam najmodernejšega in higiensko opremljenega zavoda.

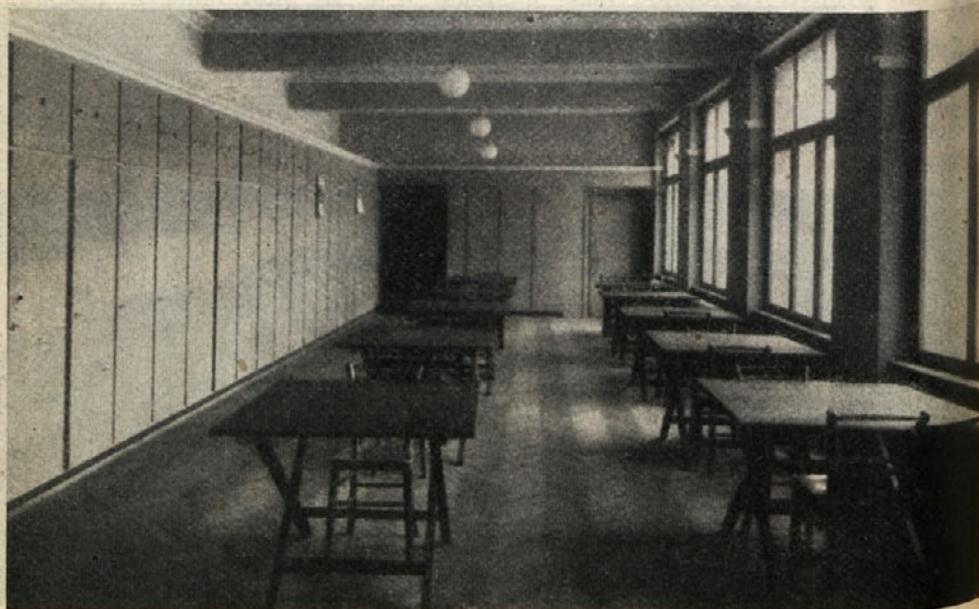
Za šolske potrebščine, obleko in perilo skrbe gojenec sami, oziroma njih starši. Raztrgana obleka, perilo, čevlji, se na željo staršev krpaajo v zavodu po zmerni ceni.

Če napravi gojenec v zavodu kako škodo, so jo dolžni starši ali njih namestniki poravnati.

Vsak gojenec naj ima: vsaj 2 obleki, 6 sraje, 6 spodnjih hlač, 2 zimski jopici, 6 parov nogavic, 12 žepnih robcev, 4 rjuhe, 2 prevleki za blazino, 4 brisalke, 1 odejo, 1 koc, 4 serviete, 1 pribor (nož, vilice, žlica), 1 suknjo, 1 dežnik, 2 para čevljev, 1 par copat, 1 krtačo za obleko, 1 krtačo in 1 krtačico za čevlje, kozarec, zobno ščetko in milo.

Perilo in obleka naj bosta zaznamovana s številko, ki jo določi vodstvo.

Prošnjo za sprejem je vložiti ob koncu šolskega leta ali tekom počitnic na vodstvo zavoda. Sprejemajo se samo tisti, ki so zdelali zadnje šolsko leto s prav dobrim uspehom.

Serafinski kolegij: Dnevna soba dijakov — Na levi strani omare — vsaka zase — za vsakdanje potrebščine

Prošnji je treba priložiti krstni list in zadnje šolsko spričevalo.

Sprejem velja za eno leto. Ob koncu šolskega leta mora vsak gojenec obnoviti prošnjo.

Ako gojenec po svoji krivdi v šoli nazaduje, ali če je njegovo vedenje v zavodu ali v šoli neprimerno, mora zapustiti zavod.

Vodstvo Serafinskega kolegija.
Ljubljana, Marijin trg 4.

Če je že potrebno, da »se pred molitvijo pripravimo«, koliko bolj se moramo pripraviti, preden gremo k sv. obhajilu! Zato pravi apostol: »Človek naj prej sebe presodi in tako je od tega kruha in pije iz tega keliha. Zakaj kdor nevedno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razločuje telesa Gospodovega.« Toda, o Bog, čim bolj se sodim, tem bolj se spoznavam za nevednega, združiti se s teboj v tem čaščenju vrednem zakramentu tvojega telesa in krvi.

Lamennais.

Pesem o srajci

Brez dvoma ste že videli kdaj veliko prodajalno s perilom, kakšno izložbo, kjer leže res lepe moške srajce druga poleg druge? In zlasti še zvečer, ko lije nanje električna luč in se na njih svetijo izredno nizke cene?

Kako je nastala zemlja pa sonce in mesec, gotovo že prav natanko veste — toda ali veste, kako so nastale te srajce? Ali ste že pogledali kdaj za kulise? Kaj vse bi pač lahko povedala takale srajca, ko bi mogla popisovati svojo zgodovino! O bledih šiviljah po femnih zakotnih dvoriščih, kamor komaj kdaj prav zgoraj pokuka košček sinjega neba in se popoldne prikaže lajnar, da navije pesem o daljni radosti in lepoti, o prečutih nočeh od leta do leta, brez kake izpremembe, razen nemara malo več stradanja ali pa hitrejšega dela — da, to bi bilo poglavje v zgodovini srajce. In vrh tega v poslednji spomin na srajce še razočarani obraz šivilje, ko za ne vem koliko dni šivanja dobi borno plačo in računa, kako naj s tem živi, se oblači in odrajta najemnino. Pred davnimi leti je neki angleški pesnik opisal bedo takih šivilj, da bi ganil srce bogatašem — povem vam nekaj vrstic:

Trudni in veli so prsti,
rdeče in težke oči,
borno oblečena žena
pri šivanju sedi.
Šij, šij, šij!
Plah je njen pogled in tuj,
bedna in gladna milo proseč
pesem o srajci je pela.
Delaj, delaj, delaj
od zore do noči,
delaj, delaj, delaj,
ko oni, ki v ječi sedi.
Obšiv, trak in še rob,
rob pa še trak in obšiv.
doklér mi, ko sključena sedim,
roka in misel ne otopi.

Delaj, delaj, delaj
v decembrski beli megli!
Delaj, delaj, delaj
spomladi, ko sonce žari!
Ko pojoč na streho
prva lastovka zleti,
se sonči in pomladne poje,
da srce mi stiska in teži.

Trudni in veli so prsti,
rdeče in težke oči,
borno oblečena žena
pri šivanju sedi.
Šij, šij, šij!
Plah je njen pogled in tuj,
bedna in gladna milo proseč —
o, ko bi jo čul bogatin —
pesem o srajci je pela.

Od onih časov, ko imamo to pesem, se je marsikaj izboljšalo v življenju delavcev — ali srajčne šivilje še vedno gladujejo najbolj od vseh ljudi. Za vso električno razsvetljavo je še toliko bednega življenja! Ko bi vsi vedeli zanj — bi bilo na svetu drugače. Tovarnarji sami namreč ne morejo tega izpremeniti. Šele kadar bo več ljubezni v vseh srcih in se bodo vsi združili v pomoč, šele tedaj bo svetlo tudi v življenju onih, ki za nas bde in šivajo. In to je vredno več kakor vsa luč po izložbah!

Naravno in božje načelo je: »Kdor ne dela, naj tudi ne je.« (2 Tes 3, 10.) Prav tako naravno načelo pravičnosti je tudi: Daj vsakemu, kar mu gre. Zato prištevamo odtrgovanje pravične plače med vnebovpijoče grehe. In po pravici piše papež Leon XIII. v svoji znani delavski okrožnici: Sramotno in nečloveško pa je, če kdo ljudi zlorablja kot blago, za dobiček, ter jih ne ceni višje, kakor toliko, kolikor premorejo s svojimi mišicami in močmi. Če podjetnik ne plača dela kakor bi moral in mogel, nedvomno dela greh zoper sv. Duha, ker si prilašča več dobička kakor mu gre, ker delavstvu odtrguje pravično plačo. Gospodarstvo je namreč tu zaradi človeka in ne človek zaradi gospodarstva. Zato je gospodarstvo naravno lahko naravnano na dobiček, toda ta dobiček mora razdeljevati pravičnost, ki daje vsakemu kar mu gre.

P. JUSTINIJAN WIDLÖCHER O. CAP. — B. P.:

Te oči, kako so prodirajoče

Mlada redovnica, sestra Marija Franciška iz Sorlina, je s svojo prednico preživela štiri tedne v Arsu. Videla je svetovnoznane arškega župnika in je tudi govorila z njim. Tik pred odhodom je srečala Vianneya. »Vzemite,« je rekel svetnik in ponudil prednici tri franke. Branila se je. »Vzemite le,« je ponovil Vianney, »ker boste denar rabili.« »Toda, gospod župnik, saj imam denarja dovolj, da plačam voz,« se je izgovarjala. »Vseeno vzemite, otrok moj!«

Sestra je spravila denar, misleč, da ji bo služil za relikvijo. Ne-popisno pa je bilo njeno začudenje, ko je v Villefranche hotela plačati voznika in ni našla svojega denarja, katerega je bila nekam založila. Iskreno hvaležna je bila svetniku za njegovo previdnost.

Ob neki drugi priliki je prišla prav ista sestra v Ars s svojo materjo in prednico. Vianney jih je opazil, ko je šel v zakristijo, da se pripravi na sveto mašo. »Odpotujte takoj,« je pošepnil prednici. »Toda sveta maša...?« »Ne, moj ubogi otrok, nič ne čakajte. Ena izmed vas bo obolela. Če ostanete tukaj, se ne boste mogle tako hitro vrniti.« Vsa prestrašena je silila prednica k takojšnjemu odpotovanju. »Dve uri pred našo hišo,« tako pripoveduje sestra Franciška dalje, »me je objela nepopisna utrujenost, tako da nisem mogla več hoditi. Moja mati in prednica sta me napol vlekli, napol nesli domov. Bili so prvi pojavi težke bolezni, ki me je za štirinajst dni priklenila na bolniško posteljo.«

Tako čitamo potezo za potezo o sv. arškem župniku. S svojim svetim pogledom je prodril v najbolj skrite tajne več tisoč duš. Zrl je v bodočnost, a še večkrat je spoznal skrivnosti preteklih dni. Koliko grozot in umazanosti grešnega življenja je razkril. Veliko iz nepravlega sramu zamolčanih grehov in napol pozabljenih podlosti je osvetlil pred prestrašenimi dušami.

Oči tega arškega župnika so bile le človeške oči, in vendar so gledale globoko in jasno v preteklost mnogih duš, in videle razna neposlušna, preračunana dejanja in zamotana nagnjenja brezznačajnih vesti.

Če bi v tem svetem postnem času morali gledati v te čiste in v dušo prodirajoče oči, če bi Vianney stal pred nami, kakor nekoč pred nevernim Maissiat, in bi nas pogledal s svojim brezdanjim pogledom, katerega je satan tako sovražil, potem gotovo ne bi hoteli skrivati svojega obličja pod krinko laži, marveč bi rajši resnično in odkritosrčno priznali vso predrznost, nečast in podlost našega grešnega življenja. Zapustili bi za vedno noč greha, v kateri smo zatajili in sramotno zavrgli vse obljube sv. krsta, svetega obhajila in viteškega pečata svetega Duha.

Toda kaj pomenijo za nas te v dušo prodirajoče oči arškega župnika, ki s svojo nepobitno resnico in natančnostjo poročil pričajo, da so se te čudežne stvari dogajale komaj pred sedemdesetimi leti? Vianney je gledal zakrknjene duše in zamolčane grehe samo v božji luči. In prav v tisti luči gleda nas Bog sam trajno in resno tudi v teh postnih dneh, takšne, kakršni smo v resnici. Pokliče nas z našim imenom. Gleda nas in nas razume, kakor nas je ustvaril. On ve, kaj je v nas, pozna naše čutenje in mišljenje, naše naravne dobrine, naše želje, našo moč in tudi našo slabost. Bog čita v potezah našega obraza vse, naj se smejemo ali solzimo, naj bo naše obličje cvetoče in polno zdravja ali naj vsiha v bolezn. Gospod Bog prisluškuje našemu glasu in govorjenju, vsakemu udarcu našega srca in celo našemu dihanju.

Ali imamo še poguma, da s to umazano krinko, pod katero se skriva greh in grešno poželenje, gledamo v božje oko, ki nas bo enkrat sodilo? Ali ne bi bilo strašno, če bi v odločilnem trenutku zagledalo v naši duši in čitalo na našem obličju pohotnost in grešnost, in bi nas moralo neusmiljeno obtožiti?

Na pepelnico našega življenja bodo razkrinkana vsa naša dejanja, vse misli in želje. Da bomo takrat mogli sproščeni z veselimi in čistimi očmi stopiti v božjo nedosegljivo svetlobo, hočemo z Newmanom, svetim genijem premišljevat in moliti: »O moj Bog! Prišel bo dan, ko bom to postav in te oči videl, ko bo moja duša šla domov k Tvoji sodbi.

Te oči, kako so prodirajoče: One gledajo povsem skozi mene.

Nič ni skritega pred njimi, Ti prešteješ sleherni las na moji glavi, Ti poznaš sleherni dih, ki pride iz mojih ust. Ti vidiš vsak grižljaj, katerega uživam.

Te oči, kako so čiste! Tako jasne so, da lahko gledam v njihovo globino, kakor v prozorno vodo, ne da bi dosegel dno, — kajti Ti si neskončen.

Te oči so tako ljube, tako mile in tako prijazne. Zdi se, da mi pravijo: »Pridi k meni.

Življenje človekovo na zemlji je polno bolesti, bede in trpljenja: kdo bi tega ne vedel? Očividno smo kaznovani in ker je pravičnost, ki nas strahuje, vsemogočna, ni nobenega pripomočka, da utečemo kazni. V tem stanju pač ni imela človeška modrost nobene druge izbere, kakor med tema dvema izhodoma: ali se upirati naravi in tajiti kazen ali pa v zabavi iskati pozabljenja. Od napuha in od čutov je zahtevala srečo in če je v svojem pričakovanju prevarana, zakrije glavo in reče: »Nobenega zdravila ni.« Na tem je bilo človeštvo, ko se je nenadoma dvignil glas: »Blagor žalostnim!« Narodi prisluhnejo in se čudijo: nekaj novega se zgane v njih; razumejo in uživajo radost solz in z vrha križa, kamor so pribili moža bolečin, teče neizčrpen tok nepoznane tolažbe na človeški rod.

Marija in Evharistija

Dve veliki resnici sta v najtesnejši zvezi med seboj: Marija in Evharistija. K umevanju te resnice nas vodijo Lavretanske litanije, kjer molimo: »Posoda duhovna, Posoda časti vredna, Posoda vse svetosti«. Kristus je s svojim učlovečenjem posvetil Marijo ter jo odbral za svoj tabernakelj, za svoj tempelj. Toda, ali si moremo misliti tabernakelj in tempelj, ki si ga je Kristus izbral in izvolil, brez njega, ki je v njem prebival?! Vprav tako pa želi tudi Marija, da pripravimo njenemu božjemu Sinu vedno vredno prebivališče, ko pristopamo k angelski mizi, da zaužijemo Meso, da pijemo Kri Gospoda našega Jezusa Kristusa. To željo božje Matere upošteva in umeva verno krščansko ljudstvo. Saj vidimo, kako so ravno Marijini prazniki tisti dnevi, ob katerih prejemajo vsi dobri otroci božji sv. obhajilo v obilnejšem številu kakor sicer.

Svojega duha si je verno ljudstvo naužilo od svoje matere katoliške Cerkve. S kakšno slovesnostjo obhaja sv. Cerkev praznik presvetega Rešnjega Telesa! Na praznik sam in v vsej osmini hvaležno povečuje Marijo. Kolikokrat smo že slišali evharistični slavospev »Tantum ergo«, »Genitori«... Ali smo se zavedali in vedeli ter se spomnili, da je to le del tiste prekrasne himne, ki povečuje tudi Marijo? Saj najdemo v tej himni čudovite besede: »Nobis datus, nobis natus ex intacta Virgine... Nam je dan, za nas je rojen iz brezmadežne Device... Spodobi se tedaj, da se v mesecu maju, ko bomo obhajali praznik sv. Rešnjega Telesa, zlasti mi otroci sv. Frančiška, ki je tako ljubil presveto Evharistijo in Devico Marijo, v slavo in čast Jezusovo, v slavo in čast Marijino, zamislimo v skrivnost najsvetejšega Zakramenta.

V presveti Evharistiji je Jezus Kristus pričujoč z dušo in telesom, s krvjo in z mesom, z božjo in človeško naravo, z božjo osebo. Sv. pismo, nezmotljiva beseda Boga, pripoveduje: »Pri večerji je vzel Jezus kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: »VZEMITE, JEJTE, TO JE MOJE TELO«. In vzel je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »PIJTE IZ NJEGA VSI, TO JE NAMREČ MOJA KRI«. (Mt 26, 26 nsl.). Potem je še naročil: »TO DELAJTE V MOJ SPOMIN!« (Lk 22, 19). Te besede so popolnoma jasne in ne potrebujejo posebne razlage in izključujejo vsak dvom.

Vprav zaradi tega brani in zagovarja sv. Cerkev resnično pričujočnost Jezusa Kristusa v najsvetejšem Zakramentu pod podobo kruha z vsemi sredstvi in vsemi močmi, brani in zagovarja kot svoje nedotakljivo svetišče in kot versko resnico, ki tako globoko posega v življenje vernikov. In s polno pravico! Le živo razmislimo, kaj vse zavisi od verske resnice, če je Jezus v presveti Evharistiji res pričujoč ali ne! Kako nepreračunljivo velike in težke so posledice za Cerkev, za bogoslužje, za zakramente in za življenje kristjanov! S to versko resnico stoje in padejo vse druge; zakaj ako se je Cerkev skozi vsa stoletja svojega obstoja motila v tej resnici, je podpisala sami sebi svojo lastno smrtno obsodbo. S Cerkvijo pa pade in se zruši tudi naša vera. Pomislimo posebej, kako velik je vpliv resnice o pričujočnosti Kristusa Gospoda v presv. Evharistiji na naše vsakdanje življenje. Kako skrbna je priprava na prejem sv. obhajila, koliko dobrih sklepov, koliko ponižnega priznanja svojih zmot in zablod pri sv. spovedi, kjer si človek očisti svojo dušo, da more v svatovskem oblačilu pristopiti k angelski mizi. In koliko sadov rodi sv. obhajilo! Koliko kreposti utrdi, kako vžge v dušah pravo, iskreno

ljubezen do Boga in do bližnjega. Ne ljubezni, ki se razodeva samo v besedah, ampak praktično, dejansko ljubezen.

Seveda je pričujočnost Jezusova v presvetem Zakramentu združena s čudežem sv. maše, kjer se hostije posvete in izpremene v Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa. Toda ali ni Bog sam, ki vanj z veseljem verujemo, čudež? Kdo bo kdaj na zemlji doumel troedinega Boga, njegovo bistvo in njegove lastnosti?! Ali ni čudež, da je Jezus obudil Lazarja, ki je že štiri dni počival mrtev v grobu? Da je obudil mladeniča v Najmu in ga dal nazaj žalujoči materi-vdovi? Ali ni čudež, da je Kristus hodil po morju in s samo besedo pomiril razdivjane valove? Ali ni čudež duša, ki jo nosimo v sebi, priroda, ki nas obdaja? Ali naj potem omahne naša vera v čudež božje ljubezni in dobrote, ki se razodeva v bivanju Boga med nami v tabernaklju?! Z vso ponižnostjo pademo na kolena pred Zakrament oltarja in kličemo s sv. Petrom: »TI SI KRISTUS, SIN ŽIVEGA BOGA!« (Mt 16, 16.) Da tu prebiva Beseda božja, ki je za nas meso postala, po kateri je bilo ustvarjeno vse, karkoli je ustvarjenega. Tu prebiva Bog od Boga, Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga, ki mu zbori angelov pojejo svoj trojni slavospev, pred katerim trepetajo hudi duhovi, ki obsoja in kaznuje vso krivičnost, zahteva in plačuje vsako pravičnost. Tu prebiva Emanuel, Bog z nami, ki so po njem tako željno koprnela tisočletja, ki ga je Marija, presveta Devica, rodila, kateremu so na betlehemskih planjavah peli angeli svojo božično pesem »Gloria in excelsis Deo« — »Slava Bogu na višavah«. Tu prebiva On, tako velik in mogočen v besedi in dejanju, ki je s svojo krvjo, s svojim trpljenjem, s svojo smrtjo odrešil človeški rod. Tu prebiva On, ki nam kliče: »JAZ SEM DOBRI PASTIR in dam življenje za svoje ovce« (prim. Jn 10, 11). Tu prebiva On, ki kliče k sebi vse, ki se trudijo in so obteženi, da jih bo pokrepčal. Tu prebiva On, čigar znamenje se bo prikazalo na nebu ob koncu sveta, ko bo sodil žive in mrtve; On, pred katerega bomo stopili tudi mi in položili račun od svojega življenja. Tega Gospoda se hočemo z vso svojo dušo okleniti in mu klicati: »Gospod, h komu hočemo iti; ti sam imaš besede večnega življenja!«

In kdo si ti, ki pristopaš k sv. obhajilu? Njegovo delo si, njegova stvar; njegova last si z dušo in s telesom; zakaj on te je odrešil, on te je odkupil s svojo krvjo, in samo v njem moreš živeti. Življenje tvojega telesa, življenje tvoje duše korenini v njem. Če odtegne svojo vse-mogočnost, se zruši tvoje zemeljsko življenje, tvoje telo razpade v prah in pepel. Če odtegne svojo milost, se ti zruši tvoje duševno življenje, in nevdržema hitiš proti svoji pogubi, ker si zgrešil cilj svojega življenja. Ud si od njega ustanovljene katoliške Cerkve in imaš pravico do nauk in milosti, katere ji je Kristus izročil v varstvo. Otrok si presv. matere Marije, ki te vodi skozi življenje. Kolikokrat si sveto prisegel, da ga hočeš ljubiti, da mu hočeš služiti, da hočeš zanj živeti, zanj umreti, da mu hočeš biti zvest v življenju in smrti. Toda, ali si res božji s telesom in z dušo? Ali ljubiš Gospoda v Najsvetejšem iz vsega srca, iz vse duše, iz vse misli in iz vse moči? Ali si živ in goreč ud njegove sv. Cerkve, na katerega gleda z dopadenjem Odrešenik in njegova sv. Mati? Kaj prebiva v tvojem srcu, na čem visi, v čem išče svoje veselje in svojo radost? Velevažna vprašanja, na katera si moramo v tem mesecu odkrito odgovoriti pred tabernakljem.

Pa bomo evharističnega Kralja prosili, naj vlada v naših srcih. On vlada v naših srcih, če se vestno in resno pripravljamo na njegov prihod in se dostojno zahvaljujemo po sv. obhajilu. On kraljuje v naših srcih, ako nas boli vsako zaničevanje evharističnega Kralja. On vlada v naših srcih,

če pogosto nanj mislimo, ga večkrat obiščemo, če so naše želje tam, kjer je naš zaklad.

On zapoveduje našim srcem, če se ne bojimo samo smrtnega greha, ampak tudi vsakega malega prostovoljnega greha; On zapoveduje našim srcem, če vršimo njegovo voljo, kakor se nam razodeva po naši vesti, po božjih in cerkvenih zapovedih, če vestno vršimo dolžnosti svojega stanu.

Če bo evharistični Kralj zasedel v naših sreih prestol tako popolne ljubezni, potem bomo storili svojo najsvetejšo dolžnost, ker smo uslišali najsrčnejšo željo in prošnjo svojega Gospoda: »SIN, HČI, DAJ MI SVOJE SRCE!«

P. M. LEKEUX, O. F. M. — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Nadaljevanje.)

Če se duša odkrito izroči ljubezni do Boga, če pozabi sama nase, tako da le še »Kristus v njej živi«, tedaj izvira vse iz ljubezni; vsak gibljaj življenja, vsako opravilo, vsak vzdih postane dejanje ljubezni. Tedaj jo ta ljubezen priganja in se hoče razliti ter jo sama po sebi povede k delavnosti. Rada bi nekaj storila za ljubljenega Zveličarja, darovala se zanj. Vse, kar izvira iz tega nagona, je izraz ljubezni. In to je vrhunec popolnosti, to, da se ves človek s telesom in dušo, z mislimi in deli docela potroši v ljubezni do Boga. Potem je vse potopljeno v neomahljiv nebeški mir. Namesto da bi delo ljubezen oškodovalo, se samo spremeni v ljubezen; namesto da bi opravilo odvrčalo od molitve, postane samo molitev, in najbolj pridno poslušuje in najdelavnejše življenje postane premišljevanje, postane ljubezen in zamaknjenje.

Marjetica je pogostoma brala tole mesto iz Ruysbroeka,¹ katero sem bil zapisal zánjo:

Samota je predvsem notranje dejanje.

Poboljšanje téra od nepopolnih, da se ogibajo tega ali onega zunanega opravila, zakaj to, česar se krčevito držimo, se zraste z nami ter preide v naše meso in kri.

Toda popolnemu se ni treba nič več ogibati zunanjih reči. Prost vsake naveze, neoviran in dovršen se dvigne kvišku k Bogu tako lehkó, da se brez vsakega napornega prizadevanja zatopi vanj.

... Za to je potrebna samota duhá in srcá. Če je nimate, niste osameli, in čeprav bi bili sami na svetu. Ako pa imate samoto v duhu in srcu, ste osameli, in naj bi bili tudi v najgostejšem vrvenju sveta.

... Pravični je na trgu kakor v cerkvi, v celici ali v molilnici. Kdor ima le Boga v posesti, kdor ga gleda in ljubi, in vse reči le v Bogu, je neodvisen od množstva, od krajev in ljudi. Namesto da bi ga množica stvari odvrčala od edinega Boga, se le-to množstvo pobožanstvuje po njem. Tak človek najde Boga v vseh rečeh, na vseh krajih, pri vsakem opravilu... Pravični živi v zbranosti, v kateri ga nihče ne more motiti.

Spomnite se trenutkov, ko ste imeli Boga v posesti, v cerkvi ali v

¹ Izgovori: Rojsbruk. — Janez Ruysbroek, rojen l. 1294 v vasi Ruysbroek pri Bruslju, umrl l. 1381; sprva svetni duhovnik, nato regularni kanonik avguštinskega reda; znamenit ascetični in mistični pisatelj, obdarovan z izrednimi milostmi (»Doctor ecstasticus«). Notranje življenje je zraven pisateljevanja združeval z ročnim delom v samostanu. Pisal je v svojem nizozemskem jeziku. Mistični spisi njegovi so ponekod težje umljivi. (Prip. prev.)

VABILO

na

Tretjeredni tabor

v Črensovcih v Slovenski Krajini

dne 6. junija 1937.

SPORED:

1. Od 4 — 6 junija duhovne vaje v farni cerkvi v Črensovcih. Duhovne vaje vodita: p. Ildefonz od sv. Trojice in p. Odilo iz Ljubljane. Pobožnosti bodo v petek in soboto: dvojna služba božja ob 6. in ob 10. uri s sv. mašo in pridigo. Zvečer ob 7. uri pridiga in blagoslov.

2. V nedeljo zjutraj ob 6. uri oz. pri prvi farni službi božji skupno sv. obhajilo tretjerednikov in sprejem novih udov.

3. V nedeljo ob 10. uri sv. maša na prostem. Slavnostni govornik g. Camplin iz Maribora. Med sv. mašo bo ljudsko petje.

4. Po sv. maši tabor na prostem. Zborovanje vodi g. Klekl, organizator in apostol Slovenske Krajine. Na zborovanju govorijo laiki:

Prvi govor: G. Šef, bivši trgovec v Mariboru, zdaj v Zagrebu:
Tretjerednik in apostolat dobrega zgleda.

Drugi govor: G. Niko Jeločnik, dijak iz Ljubljane:
Tretjerednik na braniku za katoliški tisk.

Tretji govor: Beseda domačina iz Prekmurja.

Četrti govor: Beseda moža od Sv. Trojice v Slov. gor.

5. Popoldne ob 1/2 3: Sklepni govor g. svetnika Klekla. Nato slovesna procesija s presv. Rešnjim Telesom. Za sklep bo podeljen papežev blagoslov in vsa množica bo pela zahvalno pesem.

Tretjeredniki! Ta tabor je mišljen za celo svetotrojiško okrožje. Zato vsi tretjeredniki Slovenskih goric in Slovenske Krajine na plan! Nedelja 6. junija je vaš veliki dan! Vsaka skupina se naj o pravem času organizira in kar le mogoče vsi na tabor v Črensovce! Pokažimo, da živimo in da hočemo živeti vedno bolj. Pojdimo za sv. Frančiškom, ki je naš zastavonoša! Tretjeredniki se ne smemo več skrivati, temveč postaviti se moramo v prve vrste kot bojevniki Kristusovi. Prepojimo domovino s Frančiškovim duhom! Frančiškov duh je duh Kristusov, duh evangelija. In edino ta more rešiti svet!

P. Odilo Hajnšek

prov. komisar III. reda.

svoji sobici, in stopite nasproti ljudem in rečem v takšnem notranjem stanju, ki ste bili takrat v njem. Kakor hočete biti v cerkvi, v zaupni molitvi, tako bodite med ljudmi in reči.

Ako Bog ne stanuje v Vas v duhu in resnici, če gojite neredno nagnjenje do samih sebe, tedaj vam bo nevarno ne samo občevanje s slabimi in pa tržišče, ampak srečali boste svojega sovražnika v molitvi in cerkvi, zakaj sami v sebi ga nosite. Vsaka navezanost je ovira, in da človek povsod najde Boga, mora povsod samo Njega iskati. Ni zadosti na Boga samo misliti, zakaj misli krenejo vstran in potem Boga ne boste imeli. Bog mora biti pričujoč v Vašem najglobljem bistvu, v globinah, kamor misli ne dosežejo. Tisti ima Boga v posesti na ta način, kdor se je dvignil sam nad sebe s silo ljubezni in ki tako dojame Boga bolj razločno kakor z vsem preudarjanjem in z vsemi drugimi močmi človekovimi. Le-ta najde v sebi nedeljeno nagnjenje, katero teži po Bogu, kar delajo tudi stvari. Ne morejo se ga več dotakniti reči, katere bežijo mimo njegovega čistega očesa, ki je potopljeno v gledanje božje in ki ga menjajoče se podobe ne odvrnejo proč, zakaj tak človek koraka preko njih kvišku in ima samo Boga za svoj namen.

... Človek, kateri v svojem najbolj notranjem bistvu poseduje Boga, ga ima v posesti na božji način. Njegove oči vidijo v vseh rečeh samo Boga. Kdor se obrača v božjo čast, čuti v vsem sladkost Gospodovo.

Zavestna hoja v pričujočnosti božji ni zunanja ločitev od zunanjih stvari, marveč je samoča duha. Če jo imate, prodrete tako globoko v ljudi in reči, da zgubijo svojo moč in učinek nad vami.²

Tukaj, v popolni odtrganosti in pa v goreči ljubezni, je edino sredstvo, da združimo delovanje in molitev, da omogočimo nepretrgano molitev, molitev ob vsaki uri in v vsakem trenutku. Ako nimamo Boga v posesti »v svojem najbolj notranjem bistvu«, če nam manjka mističnega gledanja in mistične ljubezni, katera nam Boga bolj razločno pokažeta kakor »preudarjanje in vsaka druga moč,« se bo naše prizadevanje po združenju z Bogom omejevalo na to, da bo prehajalo od dela k molitvi, od molitve k delu, od stvari k Bogu, in nikoli se ne bomo dvignili v Boga. Da more torej človek brez škode biti delaven, mora živeti v bogomiselnosti, in čim bolj se kdo posveča delu, tem bolj pristržno mora postati mistično življenje.

Marjetica je bila pri delu v šoli, pri pogovoru vedno združena z Bogom, in to se je godilo, ne da bi se trudila, ne da bi bila pri tistih dolžnostnih opravilih nepazljiva, ne da bi kdo kaj opazil, zakaj bilo ji je naravno in samo po sebi umljivo. Na svoj otroški in posebni način je sama to tako izrazila: »Kadar podučujem, je Zveličar navzoč kakor gospod nadzornik; pri meni je vse dni nadzorovanje. In jaz zmerom čutim, da Jezus gleda náme, zato je premišljena vsaka beseda, ki jo izgovorim, vsak gibljaj, ki ga storim, na to preračunan, da bi mu ugajala. Čim bolj čutim, da me On opazuje, tem bolj si prizadevam, da bi prav naredila, da bo zadovoljen s svojo malo učiteljico ... In On je zelo prijazen nadzornik — ne takšen kakor gospod Z.«, je hudomušno pristavila — »On je zmeraj zadovoljen z mojim delom in ... On je ljubezniv in pristrčen.«

To se zdi priprosto, toda: koliko duš pa izvršuje kaj takega z vztrajnostjo?! In vendar je to edini »verski« način učiti, pridigovati, streči bolnikom ali sploh kaj delati; le tako koristi delo notranjemu življenju in nasprotno, le tako se vse zgodi v božjo čast.

To utegne razveseliti redovnice, ki podučujejo; ako le hočejo, je

² Ruysbroek, O nekaterih najvažnejših čednostih. (Prip. pis.)

njih življenje popolnejše kakor življenje karmeličank. Sicer je, kakor pravi sveti Tomaž, bogomiselnost »življenje samo na sebi popolnše kakor pa delavno življenje«,³ toda »delom, katera izvirajo iz popolne bogomiselnosti, moramo dati prednost pred samim premišljevanjem«. ⁴ Toda zato morajo živeti še bolj bogomiselnost kakor karmeličanke ter preko zamaknjenja duhá in srcá dospeti do »ekstaze pri delu«.

4. Po dva⁵

Iz ljubezni do Zveličarja je pri Marjetici izviralo navdušenje za apostolstvo.

»On mora vladati!« je pogosto ponavljala, mislila je na slavo svojega božjega Ženina tem bolj vneto, kakor se je záse odrekla vsakemu odklivanju.

»Duša, polna svete ljubezni do Boga,« beremo v njeni beležnici, »ne najde miru, mora delovati in izvrševati dobro okoli sebe, zakaj božja ljubezen je použivajoč ogenj.

Ona čuti, da mora izpolniti nalogo na zemlji, razširjati resnico, ubogim razdedinjenim⁶ deliti od izobilja svojih lastnih dobrin.

Apostolska duša skuša tolažiti Srce Jezusovo, katero je neprestano žaljeno v zakramentu ljubezni; daje zadoščenje z molitvijo, z obiskovanjem cerkve in s tem, da se udeležuje evharistične pojedine.

Toda zlasti razveseljuje Zveličarja, če popelje k sveti mizi katero izmed izgubljenih ovčic, ki jo je nji naročil poiskati.«

Marjetica je slišala glas Učenikov, kateri jo je povabil, naj se daruje Zanj in z Njim:

»Pojdi z menoj, hočeva iti venkaj, da bova lovila duše! Zapusti mir bogomiselnosti, pogumno sprejmi náse težavna dela apostolstva!«

Njen Gospod je terjal to od nje! Tedaj se je ozrla okrog sebe, napolnjena s prisrčno željo, da bi napravljala veselje, in njegove besede so užgale v njenem srcu pravi ogenj gorečnosti, da bi vodila duše k Njemu, da bi razširjala Njegov kraljestvo, da bi delala Zanj »do konca svoje moči« in da bi Zanj umrla.

Gorečnost, ki jo je navduševala, je bila čista in prava, bila je nadaljevanje ljubezni v dejanju, izlivanje posode do vrha napolnjene. Dobro je bila razumela resničnega duha apostolstva. »Kdor dela za zveličanje duš,« je zapisala, »ta jim mora pomagati z molitvijo in posebno s trpljenjem.« Te dve obliki ljubezni, molitev in trpljenje, sta bili vira, iz katerih je potekalo vse drugo. Ljubezen je bila nagib njenega življenja in le-to je bilo neprestano »zamaknjenje pri delu«.

Delala je edino in samó za Boga in pričakovala je uspeh le od njegove milosti; ona sama je bila orodje, ki mu je samó ljubezen podeljevala vrednost. Kadar so se bližali prazniki, duhovne vaje in domači misijoni, je živo opominjala mladenke pevskega zbora, naj molijo za spreobrnjenje

³ S. Theol. II, 2, qu. 182. art. 1. (Prip. pis.)

⁴ S. Theol. II, 2, qu. 183, art. 6.

⁵ Po dva in dva učenca je razposlal Zveličar na apostolsko pot, ko je še bival na zemlji. (Prip. prev.)

⁶ Kdor je združen z Bogom po veri in posvečujoči milosti, ima kot dedič pravico do zveličanja v nebesih. Kdor se je pa nasprotno ločil od Boga s smrtnim grehom, zlasti z nevero, ter tako zapravljal posvečujočo milost božjo, je s tem zapravljal tudi poprejšnjo dediščino, postal je »razdedinjen«, seveda po lastni krivdi. Če je zabredel v nevero, si sam ne more pomagati. Verniki, kateri imajo obilico milosti in ljubezni in tedaj živo vero, ki se razodeva v dobrih delih, mu morajo priti na pomoč z dobrim zgledom, s primerno besedo in molitvijo. (Prip. prev.)

grešnikov ter se žrtvujejo. To je bila zlasti Ivankina naloga, in Marjetica sama je ob takih časih pomnožila svoje molitve in spokorne vaje.

»Srce Jezusovo,« je molila, »ti brezdno ljubezni, blagovoli mi podeliti svojo dobrost, da nikoli ne bom ovirala Tvojih usmiljenih namenov, ki jih imaš z ljudmi, da ti bom marveč vse približala, za katere se bom zavzela.

Zaupam Vate, o Srce Jezusovo! Ti si Svoji služabnici, sveti Margareti, zatrdilo, da bodo mogli vsi, kateri se žrtvujejo za zveličanje duš, ganiti celó najbolj zakrknjene grešnike ter doseči čudovite uspehe, če sami gojijo prisrčno pobožnost do Tvojega božjega Srca!

Kraljica majnika

Poznam svojo veliko slabost, toda vem, da Te ljubim, in jaz zaupam Vate. Moje srce se potaplja v Tebe kakor suha goba, blagovoli ga napojiti s svojo milostjo, da bo moglo od svoje strani okrepčevati žejne duše.

Hočem si prizadevati za svetost... Božje Srce Jezusovo, daj, da Te bom ljubila vedno bolj in da bom tudi druge učila Tebe ljubiti!»

Posvetiti se, potopiti se v ljubezen, vedno ostati združena z Ljubljencem, svoje življenje preživeti v zaupnem občevanju z Njim... tako je razumevala apostolstvo.

In zgodilo se je, da je ljubezen, v kateri se je potrošila, mogočno prispevala, da so se ljudje spreobračali: njeno življenje je bilo živa pridiga in neovrgljiv dokaz. Ljubezen, ki so jo odkrili ljudje v njej in ki se je razodevala v njenih besedah, je dala njeni besedi prepričevalno moč, kateri se človek ni mogel dolgo ustavljati. To je skrivnost besed in dejanj svetnikov. Jaz ne bi vedel, da je arški župnik ustanovil mnogo dobrodelnih ustanov, toda bil je svetnik in njegova svetost je žarela iz vse njegove osebnosti ter je zadostovala, da se je njegovo delovanje blaženo razvilo kakor ne lahko kakšno drugo.

Ljubezen stori svetim vse lahko, ter naredi, da premagajo vse ovire, okrepečava jih, če so utrujeni ter jim dá prenašati utrujene noge in boleče ude vedrega obličja.

S tem, da se svetniki odrečejo samim sebi, in pa z zaupnim občevanjem z Bogom ljubezni doseže njih srce dobrost, usmiljenje in ljubezen, do bližnjega, katera jim pridobi srca prej kakor najlepši govori, in ne samo srca, temveč tudi duhove.

Ljubezen jih stori nesebične pri njihovih delih. Uči jih, da sami stopijo v ozadje ter prepustijo Bogu, naj On vlada.

Marjetica je ohranila te-le vrstice, ki jih ji je bil napisal pater N.:

»Preden greste na pot v službi dušeskrbja in dobrotelčnosti, prosite vselej najprej Zveličarja, naj Vas spremlja, naj Vam navdihne besede, ki ganejo srca, in da Vam podeli ravnanje in čednosti, katere vzbujajo ljubezen do Njega. Pogosto recite: Ti, o Jezus, po meni! Ako izginete Vi, se bo Jezus prikazal, čim manj bo pri tem Vašega, tem več bo Njegovega in tem bolj utegneta vplivati na duše, ki jih hočete izpreobrniti.«

Marjetica je bila dodala:

»O Marija, zgled pobožnosti, izprosi mi milost molitve, da bom vedno delala za Jezusa in po Jezusu.«

Jezus jo je v resnici spremljal. Povsod, kjer je vstopila, je prišel z njo in medtem, ko je ona govorila, se je Njegov božji Prst dotaknil src in le-ta so takoj začutila, da se v njih godi skrivnostno spremenjenje. Menili so, da slušajo Marjetico, toda bil je Zveličar, katerega so ubogali.

Ribji lov je bil bogato blagoslovljen, saj je bil Učenik z njo vred v ladjici.

(Dalje prihodnjič.)

GIOVANNI PAPINI — F. T.:

Blagor žalostnim

»Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi.« Oni, ki žalujejo, ki pretakajo solze, ki se gnusijo sami sebi in pomilujejo svet, ki ne žive v brezbrizni in pijani toposti vsakdanjega življenja, ki objokujejo svojo in svojih bratov nesrečo in jokajo zavoljo zgrešenih prizadevanj ter slepote, ki preprečuje zmago svetlobe — saj svetloba vendar ne more priti z neba, če ne odseva ljudem iz oči — in se žaloste zaradi oddaljenosti vsega dobrega, ki so o njem neštetokrat sanjali in jim je neštetokrat bilo obljubljeno, a se vendar čedalje bolj odmika po naši krivdi in krivdi vseh; jokajo zavoljo pretrpljenih žalitev, namesto da bi jih pomnožili z maščevanjem in jokajo zavoljo zla, ki so ga zagrešili, in dobrih del, ki bi jih lahko storili, pa jih niso storili; ne obupujejo zaradi izgube vidnega zaklada, ampak hrepene po nevidnih zakladih: oni, ki jokajo, s svojimi solzami kličejo spreobrnjenje in je prav, da bodo nekega dne potolaženi.

»Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni.« Pravica, ki jo ima Jezus v mislih, ni pravica ljudi, poslušnost do človeških postav, soglašanje z zakoni, spoštovanje običajev in sporazumov, sklenjenih od večine. Pravični v jeziku psalmistov in prerokov je človek, ki živi po volji Boga, to se pravi prapodobe vse popolnosti. Ne po postavi, ki so jo napisali pismouki, a jo do podrobnosti zabeležili farizeji, temveč po edini in preprosti postavi, ki jo je Kristus strnil v eno samo zapoved: Ljubi vse ljudi, bližnje in oddaljene, rojake in tujce, prijatelje in sovražnike. Za one, ki trpe v neprestanem hrepenenju po tej pravici, bo konec lakote in

žeje v nebeškem kraljestvu. Čeprav se jim nikoli ne bo posrečilo, da bi bili v vsem popolni, mnogo jim bo odpuščeno, ker so trpeli v pričakovanju.

»Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli.« Kdor ljubi, bo ljubljen; kdor pomaga, se mu bo pomagalo. Konec je postave vračila v slabem, vedno pa velja v dobrem. Neprenehoma grešimo zoper duha in ti grehi nam bodo odpuščeni, le če odpustimo grehe, storjene zoper nas same. Kristus je v vseh ljudeh in kar storimo njim, bo storjeno nam. »Kar ste storili kateremu izmed svojih najmanjših, ste storili meni.« Če imamo usmiljenje z drugimi, imamo usmiljenje lahko tudi sami s seboj. Samo če odpustimo krivico, ki nam jo drugi prizadenejo, nam bo odpustil Bog krivico, ki jo prizadenemo sami sebi.

»Blagor čistim v srečju, zakaj ti bodo Boga gledali.« Čistega srca so oni, katerih edina želja je popolnost in edino veselje zmaga nad zlim, ki buta v nas od vseh strani. Komur pa je srce prepolno neumnih želja, zemeljskih teženj in vseh strasti, ki mučijo črva, zvičajočega se po zemlji, tisti ne bo nikoli gledal v obličje božje, nikoli se ne bo sladko pogreznil v blaženem veličastju.

»Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji.« Krotki niso oni ponižni iz drugega blagra. Ti ne povračajo hudega s hudim; krotki vračajo hudo z dobrim; krotki so oni, ki prinašajo dobro, kjer je zlo in ki naredo mir, kjer divja vojna. Ko je dejal Jezus, da je prišel, da prinese vojno in ne miru, je imel v mislih vojno zoper zlo, zoper satana, zoper svet; zoper zlo, ki zadaja bolečine, zoper satana, ki ubija, zoper svet, ki ga je sam prepil; torej je imel v mislih vojno proti vojni. Krotki ravno so oni, ki se bojujejo zoper vojno; spravljivci, ustanovitelji sloge. Vir sleherni vojni je samoljubje — ljubezen, ki se vedno sprevrže v ljubezen do bogastva, v prevzetnost zavoljo imetja, v zavist nasproti onim, ki imajo več, v sovraštvo nasproti slabotnim in nova zapoved uči mrziti samega sebe, prezirati dobrine, ki se dajo meriti, ljubezen do vseh stvari, tudi do bitij, ki nas sovražijo. Krotki, ki uče ljubezen in sami žive po njej, v kali zatirajo sleherno vojno. Kadar bo sleherni človek ljubil brate bolj kakor samega sebe, ne bo več vojn, ne velikih in ne majhnih, ne domačih in ne državnih, ne z jezikom in ne z roko, ne med možem in možem, niti ne med posameznimi stanovi in ljudstvi. Krotki bodo pomirili zemljo in po pravici jih bodo imenovali otroke božje in med prvimi bodo šli v božje kraljestvo.

»Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško Kraljestvo tiste najvišje pravičnosti, ki je ljubezen one očetovske dobrote, ki se imenuje Bog; pošiljam vas torej v boj zoper nje, ki podpirajo krivico, zoper služabnike prahu, zoper privrženice nasprotnikove. Ko jih primete, se bodo branili; da se ubranijo, vas bodo žalili. Bičali vam bodo telo in mučili dušo, vzeli vam bodo svobodo in morda tudi življenje. Toda če veseli sprejmete trpljenje, da drugim približate ono pravico, zavoljo katere trpite, vam bo to preganjanje dalo neizpodbitno pravico do kraljestva, ki ste ga pomagali ustanavljati.

»Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih. Tako so namreč preganjali preroke, ki so bili pred vami.«

Preganjanje je zlasti tvorno, na fizičnem, pravnem in političnem področju. Utegnejo vam vzeti kruh in jasno svetlobo sonca in božansko prostost in hoteli vam bodo streti kosti. Ali preganjanje samo jim še ne bo zadosti. Pripravljeni bodite na sramotenje in obrekovanje. Ne bodo se zadovoljili, da bi vas obsodili, ker hočete iz živinskih ljudi napraviti

svetnike: oni, ki se valjajo v smrdečem gnoju živalskosti, ne marajo vstati za nobeno ceno; ne bodo se zadovoljili z mučenjem telesa. Dotaknili se bodo tudi duše: dolžili vas bodo sleherne ostudnosti in obkladali s psovkami in sramoto; in svinje bodo rekle, da ste umazani, osli se bodo rotili, da ste nevedneži, krokarji vas bodo obtožili, da jeste mrhovino, ovni vas bodo gonili kot smrdljivce, razuzdanci vas bodo razkričali kot nečistnike in roparji vas bodo ovdali zavoljo tatvine. Ali vi se morate vedno bolj veseliti, ker sramotenje zlobnih je posvetitev vaše dobrote, in blato, s katerim vas obmetavajo nečisti, je poroštvo vaše čistosti. To je popolno veselje, kakor bi dejal sv. Frančišek: »Več kakor vse milosti, ki jih pripravlja Kristus svojim prijateljem, več je to, da znaš premagati samega sebe in da rad prenašaš vse muke, vse krivice, vso sramoto in zoprnost; zakaj prav nič se ne moremo ponašati z drugimi darovi božjimi, ker niso naši, ampak so od Boga; na preizkušnje in bridkosti in križe smo pa lahko ponosni, ker to je naše.« Vse preroke, ki so kdaj govorili na zemlji, so ljudje sramotili; isto se bo zgodilo prerokom, ki še pridejo. Ravno po tem se spoznajo preroki: da obmetavani z blatom, obsipani s psovkami gredo med ljudi in vedrega obraza oznanjajo, kar jim velewa srce. Blato ne more zapreti ust onim, ki morajo govoriti. Tudi če trdovratnega sitneža ubijejo, ga ne bodo pripravili do molka, ker njegov glas, ojačen po odjeku smrti, se bo čul v vseh jezikih in vsa stoletja.

S to obljubo se končujejo blagri.

Prebivalci kraljestva so zbrani in zaznamovani. Vsakdo jih lahko spozna. Nasprotniki se svare; omahljivci se navdajajo s pogumom.

Bogatini, ponosni, siti, nasilni, krivični, bojevniki, oni, ki se smejejo, ki ne hrepene po popolnosti, oni, ki preganjajo in sramote — vsi ti ne morejo priti v nebeško kraljestvo. Ne morejo vstopiti, dokler niso tudi oni premagani in spremenjeni ter ne postanejo nasprotno od tega, kar so danes. Oni, ki so srečni po pojmovanju sveta, ki jih svet zavida, posnema in občuduje, so od prave sreče neskončno bolj oddaljeni, kakor tisti, ki jih svet prezira in mrzi. V tem radostnem uvodu je Jezus prevrgel človeško hierarhijo; zdaj bo nadaljeval s prevračanjem življenskih vrednot in nobeno drugo predvrednotenje ne bo tako božansko čudovito kakor njegovo.

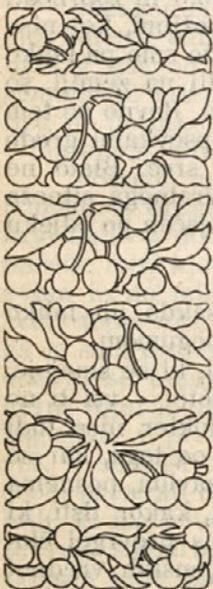
Marija, moja mati — jaz njen otrok

Dragocen dar, ki ga je Bog poklonil človeku, je materina ljubezen. Mati je največje otrokovo bogastvo, je njegova svetla in sončna sreča, je neutešeno hrepenenje sirote, kateri je legla mati v prezgodnji grob. Mati je žrtvenica in mučenica, ki vse odpušča, pozablja, ki se z nepopisno skrbljivostjo oklepa bitja, kateremu je posredovala življenje. V njeno srce je Bog položil košček svoje ljubezni in dobrote, zato je mati tako velika, dobra, ljubeča, požrtvovalna in plemenita. Ljubezen zemske matere pa je le medel odsev velike božje ljubezni, s katero nas ljubi naša nebeška Mati Marija. Jezus, njen božji Sin, nas je v svoji najbridkejši uri, umirajoč na križu izročil njenemu varstvu in njeni materinski ljubezni. V morju bolečin nas je sprejela za svoje. Darovala je svojega božjega Sina za naše zveličanje. Združena v trpljenju z Jezusom je sodelovala pri božjem odrešilnem delu, zato smo mi Jezusova in tudi njena popolna lastnina.

Se li zavedamo velike odlike in milosti, da imamo tako mogočno, dobrotljivo in usmiljeno Mater?

Marija nas ljubi! Posreduje nam nadnaravno življenje. Po njej nam dotekajo vse milosti. V vseh dušnih in življenjskih potrebah, stiskah in težavah najdemo pri njej pomoč, zavetje in rešitev. Marija ne pozna nobene ovire, pomaga nam lahko povsod in vselej. Saj še nikogar ni zapustila, ki se je k Njej zatekel in Njo pomoči prosil.

V svetovni vojni je bilo. Postojanka na severni fronti je imela samo četico mož v obrambo. Kmalu je sovražnik izvohunil skoraj nezastraženo mejo. Z vsemi silami modernega orožja je izvajal strahovit napad na postojanko. Vsi so bežali. Ob grmenju topov, sikanju krogel, granat in bomb je izgubil vsak up, da si rešijo življenje. Trije, izmed štirideset mož, ki

„Posoda duhovna“ prosi za nas!

so v nepopisnem strahu brez pomisleka drveli preko strašno razdejanih človeških trupel, so z velikim zaupanjem molili sledečo molitvico, katero so se bili malo prej naučili:

Marija, sprejmi pod svoj plašč,
otroke solz doline;
naj nam bo streha do tedaj,
da vsa nevarnost mine.

In glej čudo! Vsi trije, sicer strašno razcapani, raztrgani, prepadeni in skoraj osiveli so prišli brez najmanjše rane, da celo brez praske iz bojnega meteža. »Marija nas je rešila,« so venomer ponavljali. Prepričani so bili, da naravnim potom ne bi bili mogli uiti gotovi in strašni smrti.

Marija moja in naša Mati! Tudi nam bo vedno pomagala. Zaupajmo torej v njeno varstvo in pomoč. Bodimo pa tudi mi njeni dobri otroci. Z lepim življenjem si pridobimo in zagotovimo njeno ljubezen in naklonjenost. Sledimo ji v njeni neomadeževani čistosti, ponižnosti, v ljubezni do Boga in do bližnjega. Posvetimo in izročimo Mariji vsako delo, vsako misel, vse vesele in težke ure našega življenja, svojo smrt in svoje zveličanje. Če bomo z Marijo živeli in delali za Boga, potem bomo prav

gotovo tudi srečno umirali v njenih rokah in na njenem presvetem Srcu. V našem zemskem življenju bomo nebeško Mater najbolj razveselili, če iskreno ljubimo Jezusa v evharistični skrivnosti in ga večkrat skesani in ponižni vredno prejmemo v svetem obhajilu in če čim večkrat prisostvuujemo sv. maši, pri kateri se obnavlja krvava daritev na križu in nas Marija zopet znova sprejme za svoje otroke.

Marija je vso svojo ljubezen darovala Jezusu. Storimo tudi mi tako. Mesec majnik je posvečen nebeški Materi. Preživimo ga tako, da bo naše vsakdanje in duhovno življenje, naša katoliška zavest tekmovala s prebujeno naravo, ki je ravno v mesecu majniku vsa sveža, dehteča in polna raznovrstnega cvetja.

DR. HILARIN FELDER O. CAP. — ATOM:

Franciškanska dobrodelnost

Kakor strežba bolnikov, tako je bila svetemu Frančišku pri srcu skrb za uboge. Da, med tem ko je šele po svojem spreobrnjenju postal prijatelj gobavcev, je že od mladosti imel posebno naklonjenost za trpeče vsake vrste. In z vsakim korakom, ki ga je napravil k svojemu evangelijskemu poklicu, se je poglobila tudi ta njegova ljubezen prav do dneva, ko je sam končno veljavno stopil na stran ubogih in razdedinjenih. Od sedaj naprej je bil vitez gospe siromaščine in kralja uboštva Kristusa. Kako bi tudi drugače moglo biti, če bi zadeve ubogih ne bil kratko in malo napravil za svojo lastno? Saj je celo svetni plemenitaš pri viteškem udarcu obljubil, da bo celo življenje zaščitnik ubogih, kaj šele ta duhovni vitez, ki je v vsakem ubožcu, prav tako kakor v vsakem bolniku videl božjega Zveličarja?

Življenjepisci tudi komaj najdejo dovolj besedi, da bi njegovo posebno ljubezen do ubogih primerno poudarili. »Najnežnejše je ljubil ubožce, pomiloval jih iz vse svoje duše in se na najponižnejši način vsem podvrigel«, tako spričujejo trije tovariši. Tomaž Čelanski pa piše: »Kateri jezik bi mogel opisati, kako usmiljen je bil ta mož do ubogih? Resnično, že po naravi je bil poln milobe in ta miloba je bila še podvojena z od zgoraj navdahnjenim usmiljenjem. Zato se je topilo Frančiškovo srce za uboge in katerim na zunaj ni mogel pomagati, je pokazal vsaj svoje pristrčno sočutje. Karkoli je na pomanjkanju in karkoli je na revščini opazil na svojem bližnjem, to je v duhu in hitri spremembi prenesel na Kristusa. Tako je videl sina svoje uboge ljube Gospe v vseh ubožcih, s tem da ga je ubogega in golega nosil v srcu, katerega je ubogega in golega nosila na svojih rokah. In čeprav je Frančišek odstranil od sebe vsako nevoščljivost, vendar ni mogel premagati nevoščljivosti radi uboštva. Če je kje videl ubožnejšega, kakor je bil sam, ga je takoj zavidal in takoj je začel tekmovati z njim radi uboštva, ves v skrbeh, da bi ne bil od njega premagan.«

Tako se je zgodilo nekega dne, ko je mož božji bil na pridigarskem potovanju, da je na cesti srečal ubožca. Ko je videl njegovo goloto, je ganjen dejal svojemu tovarišu: »Stiska tega moža naju globoko osramoti in je najtežja obtožba proti našemu uboštvu.« »Toda kako vendar, brat?« je vprašal nagovorjeni. Svetnik pa mu je odgovoril z v solzah vtopljenim glasom: »Kot vse svoje bogastvo, kot svojo gospodarico sem si izbral siromaščino in glej ona se v tem bolj sveti kakor v meni. Ali ne veš, da se je po celi zemlji razlegel glas, da smo mi najubožnejši med ubogimi zaradi Kristusa? Ta ubogi pa nam dokazuje, da temu ni tako.«

Iz tega sočutja in tekmovanja z ubogimi je prihajalo tudi njegovo globoko spoštovanje in prijateljska uslužnost, ki jo je izkazoval ubogim. Čeprav je svojim učencem priporočal naj visoke in nizke z izredno vljudnostjo in bratstvom pozdravljajo in z njimi ravnaajo, vendar naj pred vsemi drugimi dajejo prednost malim ljudem. Zelo do- ločno se je glasila zapoved v starejšem navodilu. »Veseli naj bodo v občevanju z malimi in zaničevanimi ljudmi, z ubogimi in slabotnimi, z bolniki in govavci in s takimi, ki ob potu prosjačijo.«

Vse to je bilo zanj samo po sebi razumljivo. Saj so vendar očitno skupaj spadali ubožci, ki svoje usode niso mogli spremeniti in manjši bratje, ki so z njimi isto usodo prostovoljno delili. Naj je bilo ubožstvo prvih zagrešeno ali ne; naj si je bilo v resnici tako veliko, kakor je na zunaj bilo videti; naj si so ga bili deležni vredni ali nevredni ljudje; takih in podobnih vprašanj Frančišek ni stavil. Zadosti, da je stalo ubožstvo pred njim, že je v duhu stal pred njim tudi Kristus, ter je viteza ubožstva napolnjeval z neizrečenim sočutjem in usmiljenjem.

Bilo mu je zato neznosno, slišati trde besede ali krive sodb e o ubogih. Zgodilo se je nekoč, da je brat ubogega, ki je prosil miloščine ozmerjal in mu dejal: »Le glej, da morda ne hliniš ubožstva in si vendar bogat!« Frančišek je bil zaradi tega zmerjanja zelo žalosten, zelo je okregal brata radi tega in mu zapovedal, naj pred ubožcem sleče svojo redovno obleko, poljubi njegove noge in ga prosi odpuščenja. In pristavil je: »Kdor zmerja ubožca, dela krivico Kristusu, katerega plemenito podobo ubogih nosi na sebi, saj se je On vendar ubogega storil za nas na tem svetu.« Ob drugi priliki je srečal Frančišek ubogega in bolnega moža. Ta dvojna prilika, ubožstvo namreč združeno z boleznijo je svetnika zelo užalostila. Začel je govoriti s svojim potnim tovarišem o ubožstvu, dokler ni bil povsem razvnet od usmiljenja in ljubezni do trpečih. Njegov tovariš je vse mirno poslušal, vendar je sam pri sebi dvomil, če je mož udan v svojo usodo. Končno pa je pripomnil: »Zares brat, res je reven; toda mogoče ni nobenega v celem okraju, ki bi tako rad bil bogat kakor ta.« Tedaj ga je svetnik trdo prijel in ko je hudodelec priznal svojo krivdo, je prejel odgovor: »Pojdi hitro tje, sleci svojo kuto, vrzi se k nogam ubožca in priznaj mu svojo krivdo. Prosi ga pa ne le odpuščenja, ampak prosi ga tudi naj zate moli.« Brat je ubogal, dal zadoščenje in se vrnil. Frančišek mu je dal resen nauk: »Če vidiš ubožca, o brat, tedaj si videl sliko Gospodovo in njegove uboge Matere pred seboj. Prav tako pri bolnikih misli na bolezen, ki jo je za nas nosil.« K temu pripominja Tomaž Čelanski: »Tako je bilo, vedno je Frančišek zrl v obličje svojega Kristusa, vedno se je pečal z Možem bolečin in izvedenca v hiravosti.«

Kakor pa je svetnik svoje brate napeljeval, naj z ozirom na Boga uboge visoko cenijo in ljubijo, tako ni nič manj tudi ubožce same navajal, naj svoje ubožstvo prav tako idealno pojmujejo in nosijo. Nekoč je pri Colle v grofiji Perugi srečal siromašnega moža, ki ga je prej med svetom poznal, ko je bil še v boljših razmerah. Poln sočutja je šel k njemu ter ga vprašal: »Brat moj, kako ti gre?« Oni pa je začel pošteno zabavljati čez gospodarja, katerega podložnik je bil in ki mu je bil vse njegovo premoženje vzel. »Po krivdi mojega gospodarja,« je dejal, »katerega naj vsemogočni Bog prekolne, mi gre zelo slabo.« Frančišku se je smilil še bolj radi njegove duše, kakor radi njegovega telesa, ki se je tako zelo zakrknila v smrtnem sovraštvu in dejal nesrečnežu: »Brat, odpusti svojemu gospodarju radi ljubezni božje, da razbremeniš svojo dušo, tako se zna zgoditi, da ti bo uropano

zopet vrnil. Če ne, si izgubil ne samo svoje premoženje, ampak boš izgubil tudi svojo dušo.« On nato reče: »Ne morem mu odpustiti, če mi prej ne vrne, kar mi je vzel.« Tedaj je blaženi Francišek slekel plašč, ki ga je nosil na ramenih, ter dejal: »Glej tu ti dam plašč in te prosim, da odpustiš svojemu gospodarju radi ljubezni Gospoda Boga.« Tolika dobrota ga je potolažila. Sprejel je darilo in odpustil krivico.

Vidimo, da Francišek ni ostal pri tem, da bi uboge spravil z njihovo usodo, s tem da jim je kazal izredno dobrohotnost, se prostovoljno ponižal k njihovemu uboštvu in ga dvignil k ubogemu božjemu Zveličarju: pri zaževal se je uboge tudi dejansko podpirati. Njegova skrivnost je, kako je to napravil, ko sam vendar ni imel nobene lastnine na tem svetu.

Z ubogimi je predvsem delil skromni obed, katerega mu je pripravila previdnost. Zanj je bilo brez nadaljnjega razumljivo, da so imeli vsi lačni pravico do tega, da so jih bratje gostoljubno sprejeli. Če pa jim je delil miloščino, je pa to storil s toliko ljubeznivostjo in uslužnostjo, kakor da bi bil on sam od njih obdarovan. Tako se je zgodilo, da nikdar ni dal kakega daru za telesne potrebe, ne da bi istočasno pospeševal tudi zveličaje duš ubožcev.

Neutolažljiv je bil, če kdaj ni bilo ničesar v hiši, ki bi se moglo dati ubogim. Tedaj je razdeljeval celo za uporabo najbolj potrebne predmete. Nekega dne je prišla k njemu mati dveh redovnih bratov ter ga zaupno prosila miloščine. Svetnik je poklical svojega vikarja Petra Katanija in ga vprašal: »Ali moremo naši materi dati kako miloščino?« Mater vsakega brata je namreč imenoval svojo in vseh bratov mater. Brat Peter mu je naznanil: »Prav nič ni v hiši ostalo, da bi ji mogli dati, kvečemu Novi Zakon, iz katerega, ker ni brevirjev, beremo pri maši.« Nato je dejal sv. Francišek: »Daj naši materi Novi Zakon, da ga proda za svojo potrebo; kajti Novi Zakon sam nas opominja, naj pomagamo ubogim. Zato mislim, da je Bogu bolj dopadljivo, če ga darujemo, kakor če iz njega beremo.« Žena je dobila knjigo in tako je bil prvi Zakon, ki ga je red imel, oddan radi svetega usmiljenja.

V sili je Francišek celo obleko daroval, ki jo je nosil na telesu. To delo usmiljenja je, kakor pripominja Tomaž Čelanski, že v svoji mladosti s posebno ljubeznijo vršil. Kolikokrat je kot svetni mladenič svojo bogato obleko slekel, ter jo podaril prvemu siromaku, ki ga je srečal. Zdaj pa je bil sam ubog in ni mogel svoje edine obleke naprej dati. Zato se je semtertja pustil pregovoriti, da je sprejel plašč, da ga je ob prvi priliki mogel dati kakemu revežu.

V ostrem zimskem času se je nekoč mudil v okolici Čelana. Da bi se zaščitil pred mrazom si je ogrnil kos sukna, ki mu ga je podaril neki prijatelj bratov iz Tivolija. Tedaj je srečal staro ženo, ki je prosila miloščine. Takoj je vzel s svojih ramen ogrinjalo in ga izročil starici z besedami: »Tu imaš, napravi si gorko obleko, kajti v resnici jo potrebuješ.« Starica se je smehljala in je prevzeta od veselja in strahu obenem vzela sukno iz rok svetnika, hitela z njim proč in ga razrezala s škarjami, da bi darovalcu ne pustila časa, da bi ga zopet nazaj zahteval. Ko je pa videla, da razrezano sukno ne zadostuje za obleko, se je vrnila k Francišku, katerega dobroto je bila preizkusila, in ga opozorila na to, da še nekaj manjka. Ta je pogledal svojega tovariša, ki je nosil na ramenih podobno ogrinjalo in mu dejal: »Slišiš brat, kaj pravi uboga žena? Radi ljubezni božje bova rajši prenašala mraz in darovala ubožici sukno, da si lahko napravi celo obleko.« On je daroval svoj plašč, brat je pridejal svojega in oba sta ostala nepokrita, da bi oblekla starico.

REDOVNE ZADEVE

Generalni vizitator. Začetkom meseca aprila se je prišel v Ljubljano naznaniti in predstaviti gen. vizitator slovenske frančiškanske provincije preč. p. Mihael Troha, provincijal iz Zagreba. Redovna frančiškanska pravila določajo vizitacijo vsako tretje leto. Vizitator je imenovan iz Rima od vrhovnega vodstva reda. Vizitatorjeva naloga je, da obiše vse samostane v provinciji ter da izvrši krajevno in osebno vizitacijo v vsakem samostanu. Ko je vizitacija končana, skliče vizitator provincijalni kapitelj, na katerega je dolžan priti ves definitorij s p. provincijalom na čelu in gvardijani vseh samostanov. Na kapitelju se izvoli novo vodstvo provincije ter se izvrše morebitne izpremembe v samostanih. Kapitelj se bo vršil v prvi polovici meseca junija, in sicer v ljubljanskem samostanu. Kapitelju predseduje generalni vizitator.

† P. Norbert Sušnik. Na Brezjah pir Mariji Pomagaj je umrl 6. aprila p. Norbert Sušnik. Rajni je bil rojen dne 31. avg. 1875 v Mavčicah. V frančiškanski red je vstopil dne 26. sept. 1897. Slovesne obljube je napravil 10. jul. 1902. Dne 14. jul. istega leta je bil posvečen v mašnika. Provincija mu je poverila razne odgovorne in važne redovne službe. Bil je gvardijan v Nazarjih v Savinjski dolini, kjer je bil tudi dolgo vrsto let upravitelj in učitelj ljudske šole. Nekaj časa je bil tudi gvardijan in župnik pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Bil je tudi vnet in vztrajen misijonar ter

voditelj duhovnih vaj. Zadnjih 15 let svojega življenja je bil pri Mariji Pomagaj na Brezjah, kjer je v božjepotni cerkvi večkrat predsedel cele noči v spovednici. Bil je zelo blagega značaja in dobrega srca in zato priljubljen pri vseh v samostanu in zunaj samostana. Pokopan je na Brezjah. R. I. P.

Lavantinski vladika, prevzvišeni g. dr. Ivan J. Tomažič, je 2. aprila obiskal naš novi serafinski kolegij. Prišel je v spremstvu ljublj. knezoškofa dr. Rožmana. Lavantinski vladika si je z velikim zanimanjem ogledal vse prostore v kolegiju.

Liturgični tečaj je imel za naše klerike bogoslovce in gimnazijce od 1. do 3. aprila preč. g. spiritual Karo Anton iz Maribora. Imel je pet prelepih in zanimivih praktičnih predavanj za liturgično obnovo. Kleriki so mu za ves trud in ljubeznivost iskreno hvaležni. Liturgično gibanje smo začeli takoj uvajati ob nedeljah pri konventualni sv. maši.

Izpraševanje vesti za Špance in druge

Jeziški pater Palau, ki je nad 80 let deloval v Španiji, ugotavlja, da strahoviti dogodki niso prišli nad deželo kot nenaden vihar, nepričakovano, kar čez noč. Ne! Ampak cela zadeva se je pripravljala desetletja. Katoliška Španija se je sama sebi zdela preveč katoliška in se grehu napuha ni ustavljala. Iz tega se je rodila velika krivda, ki se je iz dneva v dan množila. Španski narod je bil popolnoma zaljubljen v svojo katoli-

sko preteklost, pri tem pa ni mislil, da mora biti vera vedno živa, poživljena z dobrimi deli. Nikoli ni narod začutil potrebe, da bi si izprašal vest, kako izpolnjuje svoje socialne dolžnosti, še manj pa si je bil v svesti, kako polagoma izginja iz naroda krščansko življenje, ne samo v višjih krogih, temveč tudi v širokih masah. Zato je Španija poznala katoličanstvo, ki ga je še na zunaj prakticirala, na znotraj pa je bilo v mnogih bistvenih točkah v nasprotju z zahtevami evangelija.

Kot Španci, tako se vdajamo tudi drugi evropski katoličani težki zmoti, nesepamnetno upamo, da bo Bog že o pravem času vmes posegel. Bog je dal katoličanom celega sveta dvoje nšes, da poslušamo zapovedi, ki nam jih oznanja njegova cerkev, dal nam je katoliška usta, da te zapovedi javno in prosto priznamo, dal nam je dvoje katoliških rok, da to, kar slišimo in spoznamo, prinesemo v dejanje. Bog ne pošlje kazni na nas, ako ga ne ubogamo, temveč kazen sami pokličemo in izzovemo. — Beži, beži, pri nas ni mogoče, da bi se zgodilo kaj takega, kot se je zgodilo v Španiji! Ni mogoče? Ali veste, ljudje božji, da nad polovico naših ljudi ne poslušajo več božje besede, pridige? Kakšna je njihova vera? Kako bodo verovali, ako niso slišali? Ali veste, da več kot polovica naših ljudi po deželi ne sliši nikdar evangelija, živega govora Jezusovega? Ali veste, da polovica naših ljudi sveto mašo lahkomisljeno zamuja? Ali veste, da dve tretjini naših meščanov in ljudi po industrijskih središčih ne prejema več sv. zakramentov za veliko noč? Ali veste, da v splošnem naš narod ne ve več, kaj je sv. maša in presv. Eucharistija? Ali veste, da je mnogim »Blazev žegen« in »butara« na cvetno nedeljo več, kot fundamenti katoličanstva: sv. maša in sv. obhajilo? Vemo, da je mnogo pristnega katoličanstva med nami, ali v manjšini smo! Izprašajmo si vest o pravem času! Tretji red predvsem na plan!

P. Odilo.

Setev in žetev.

Monsignore Franceschi, urednik južnoameriškega časopisa »El Criterio«, je pred kratkim stavil vprašanje, ali ni praktično krščanstvo v razpadu. Vera je postala za mnoge samo še nekak občutek, ljubezen je samo še sočutje s telesno bolečino drugih, vera je samo še neobhodno sredstvo za ohranitev javnega reda, svetniki so samo še priprošnjiki za zemeljske stvari. Nadnaravnost je padla, vera je postala človeška. Kar smo sejali, to žanjemo: Glas Kristusov je zadušen v vrtincu šumnih zabav in med klevicijo razdedinjenih. Samo ena pot nas še reši: Nazaj k časom prvih kristanov. Kakor je krščanstvo prvih časov zrastle na tleh, s krvjo mučencev napoljenih, tako se bo tudi krščanstvo od danes in jutri moralo postaviti na fundament trpljenja in premagovanja, ali pa bomo doživeli popoln bankrot.

Rešitev sveta po III. redu.

Kdo in kaj naj reši svet modernega poganstva? Papeževo upanje za rešitev sveta, je Katoliška akcija. Patron Katoliške akcije pa je bil proglašen od papeža Pija XI. klicar velikega Kralja, rešitelj in reformator 13. stol., sv. Frančišek Asiški, ustanovitelj III. reda. O tem serafinskem redu pravi papež Leon XIII. pomenljivo besedo: »Trdno sem prepričan, da se bo svet prenovil in zdržal po III. redu sv. Frančiška in po razširjenju njegovega duha. Isti Leon je izrekel odločilno: »Tretji red je socialna reforma.« To občestvo ljubezni, ta dobro urejena vojska hrabrih Makabejcev je poklicana, naj bo sol in luč Katoliške akcije. Vsak tretjerednik je poklican k velikemu socialnemu misijonu našega časa. Splošno povelje k temu apostolskemu poslanstvu nam daje naš general sveti Frančišek sam: »Gospod vas ni poklical v red, da bi mirno in udobno v svoji domovini in v krogu sorodnikov delali samo za svoje zveličanje. Bog hoče, da nesete njogovo Ime pred narode in kralje.« Te besede vsebujejo program socialnega misijona III. reda.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Sestanek voditeljev III. reda. V sredo po Veliki noči 30. marca so imeli redovni voditelji III. reda prevažen sestanek in posvetovanje in sicer v ljubljanskem samostanu. Navzoči so bili sledeči voditelji: P. Mavricij Teraš O. M. Cap. iz Celja, p. Dionizij Pristovnik O. M. Cap. iz Škofje Loke, p. Henrik Damiš O. F. M. iz Brežic, p. dr. Modest Novak O. F. M. iz Šiške, p. Krizolog Zajc O. F. M. z Viča, p. Ildefonz Langerholc O. F. M. od Sv. Trojice v Slov. goricah, p. Silvin Lenartič iz Novega mesta, p. Karol Dijak iz Kamnika, p. Odilo iz Ljubljane. Zborovanje so posetili tudi p. gvardijan ljubljanski Krizostom Sekovanič, p. Angelik Tominec in p. Ludovik Dovč. Drugi voditelji so se opravičili.

Zborovanje je vodil prov. komisar III. reda p. Odilo. Razgovorili smo se mnogo prevažnih zadev, ki se tičejo III. reda. Samo velika škoda, da nismo imeli dovolj časa. Dve uri je veliko premalo. Sklenili smo:

1. Da bomo imeli sestanek vsako leto. Sestanek se mora vršiti celi dan: dopoldne in popoldne. Prihodnji sestanek bo v Celju pri očetih kapucinih.

2. Tretji red naj podpira liturgično gibanje. Tretjeredniki imajo veliko nalogo, slovenski narod pripeljati do pravih fundamentov sv. vere namreč do pravega umevanja sv. maše in sv. Evharistije. Tretjeredniki bi naj pričeli z recitiranimi sv. mašami. Tretjeredniške nedelje naj bodo res tretjeredniške nedelje: zjutraj skupna sv. maša in skupno sv. obhajilo, popoldne shod.

3. Tretji red bi se moral bolj karitativno udeleževati. Veliko polje mu je odprto v bolniških odsekih. Zelo na mestu bi bilo, da bi vsako okrožje ustanovilo svoj pogrebni odsek. Vsaka skupščina ali vsaj vsako okrožje bi lahko oskrbovalo enega dijaka.

4. Veliko smo govorili o III. rednem glasilu, o Cvetju. Voditelji so povedali svoje mnenje, predvsem: več člankov o III. redu v Cvetju, več dopisov iz raznih skupščin, pa redno naj izhaja kot drugi listi. Za prvo nedeljo v mesecu bi naj bilo Cvetje že v rokah naročnikov. Kolikor mogoče bi naj bil vsak tretjerednik naročen na svoje glasilo!

5. Da zainteresiramo širše kroge za III. red, smo voditelji potrdili sklep skupščine duhovnikov III. rednikov v Mariboru, kjer so lansko leto priporočali tretjeredne tabore. Za letos so določeni trije tabori. Prvi 6. junija v Črensovcih v Slovenski Krajini. Ta tabor je namenjen za Prekmurje in za Slovenske gorice ali za celo svetotrojško okrožje. Drugi tabor bo 12. julija pri Sv. Roku v Šmarju pri Jelšah za celo celjsko okrožje. Tretji tabor bo 12. septembra pri sv. Frančišku v Šiški pri Ljubljani. Ta zadnji tabor bo za celo Slovenijo in bo združen s tretjeredniškim romanjem na Brezje k Mariji Pomagaj.

Tabori se bodo vršili po tem le sporedu:

a) Duhovne vaje za tretjerednike, kot priprava na tabor. Duhovne vaje trajajo tri dni.

b) V nedeljo zjutraj skupno sv. obhajilo.

c) Ob 10. uri služba božja na prostem: sv. maša z ljudskim petjem in slavnostnim govorom.

d) Po sv. maši takoj zborovanje, ki ga vodi voditelj duhovnik. Na zborovanju govore samo lajki.

e) Popoldne sklepna beseda, nato pa procesija s presv. Rešnjim Telesom. Nazadnje papežev blagoslov.

6. Na sestanku voditeljev je p. Angelik zanimivo poročal o III. rednem podpornem odseku Pax et bonum.

7. Vsi voditelji so izrekli potrebo o malem tretjerednem priročniku (manuale III. Ordinis), ki bi bil obenem sprejemnica za III. red. Priročnik je zamišljen takole:

Sestavljen mora biti po besedilu novega slovenskega obrednika. Oblika bi naj bila broširana, kot je n. pr. Pečjakova izdaja »Sv. maša in pesmi« 1935. Vsebovala bi ta knjižica: Sv. mašo za skupno molitev, ali recitirano sv. mašo in navodilo za recitacijo. Sprejem, obljube in ponovitev obljub. Molitve za shode. Blagoslov s popolnim odpustkom (vesoljna odveza) in papežev blagoslov. Vodilo III. reda in dnevi odpustkov. Pridejana bi bila tretjeredna pesmarica: nekaj pesmi na čast našemu očetu sv. Frančiška. Himna sv. Ludovika in sv. Elizabete, pesem ob sprejemu in obljubah, O pridi Stvarnik, sv. Duh, Zahvalna pesem in odgovori po zahvali. Himne za blagoslov po rimskem obredu. Molitve v spravo za bogokletje. Blagoslov lilij na č. sv. Antonu. Obred za križarje in klarice.

Če ima kateri voditelj še kake nasvete, naj jih takoj sporoči prov. komisarju, da se priročnik začne tiskati. Rabimo ga nujno, ker so nam Sprejemnice že skoraj vse pošle.

Nova tretjeredna skupščina na Rocnem. Na Rocnem pod Šmarno goro je bila dne 13. aprila ustanovljena nova tretjeredna skupščina. P. Odilo je imel ob tej priliki tridnevno pobožnost, katere uspeh je bil nova skupščina, ki šteje 17 članov z obljubami in okoli 30 novincev, ki so bili med tridnevno sprejeti v III. red. Voditelj nove skupščine je p. Bogdan Markelj. Naj nova skupščina raste in se množi!

Ali hočeš, da bi večna luč gorela po tvojem namenu? Kako rad bi večkrat ostal v cerkvi pred oltarjem, pred živim Bogom! Toda ni časa, poklicno delo te kliče in vleče iz cerkve. V cerkvi pred Bogom pa ostane ljubezniva luč pod rdečim steklom: Večna luč. Tej luči naroči vsak dan: »Jaz moram iti, toda tebe pustim pred Jezusom, da v toplem, živem in ljubečem plamenu kažeš mojo ljubezen in jo hraniš, dokler ne pridem nazaj.« Ta večna luč gori v novem serafinskem kolegiju, kjer se pogreza v njene tajnosti naša serafinska mladina. To luč združujejo tretjeredniki. Za celi teden stane večna luč 10 Din. Za to misel so se naši dobri tretjeredniki v hipu ogreli ter se je z veseljem oklenili. Od vseh strani pošiljajo svoje namene. V dveh tednih so poslali svoja naročila večni luči sledeči:

Z a e n t e d e n : gospa Jalovec, Šeme Ivan, Ješe Marija, Martinčič Ivana, Knific Ana, Privršek Ana, Kozlevčar Frančiška, Lesman A., Galleti Alojzija iz Brežic, 11 neimenovanih, Minka Sagadin iz Varaždina.

Z a d v a t e d n a : Marija Zaplotnik, 3 neimenovani.

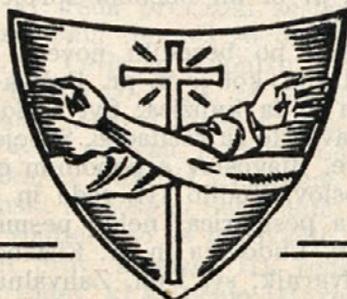
Z a t r i t e d n e : Neimenovana.

Z a p e t t e d n o v : P. Z. po p. Romanu — zadnji teden v mesecih od aprila do avgusta. Žnidaršič Ivanka.

Za Baragovo semenišče vneto zbirajo ljubljanski tretjeredniki in križarji sv. Frančiška. Prinašajo presenetljivo lepe svote. Sredi maja bomo darove izročili Prevzvišenemu. Želeti bi bilo, da bi svojemu škofu izročili imena in darove vseh III. rednih skupščin v škofiji, ne samo ljubljanske. Do zdaj so se odzvale tele skupščine: Ljubljana, Kamnik, Škofja Loka in Šmartno pri Kranju. Voditelji, zdramite se in vsaj s prstom pomigajte! Če ne morete drugega, vsaj oznanite pri shodu! Saj sem to prosil že v februarški številki Cvetja. Naročite šparovce!

Šparovci se najboljše obnesejo. Povprečno po 50 Din pride v vsakem. Darove in imena darovalcev bomo začeli objavljati v prihodnji številki. Ta zopetni poziv velja skupščinam v ljubljanski škofiji. Stajerske tretje-rednike in voditelje bomo enkrat potipali za mariborsko bogoslovje.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega po-jasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Ali je res, da bo moja tovarišica, ki bo v kratkem državna upoko-jenka zaradi svojih dosluženih let istočasno tako tudi pri vas začela do-bivati stalni mesečni znesek? Saj na ta način, mora Podporni odsek trpeti škodo, kar ni v interesu drugih članov Podpornega odseka.

Tovarišica, ki Vam je o tem pripovedovala, se nedvomno moti. V državni službi lahko pride uslužbenec do svoje redne pokojnine, bodisi da dosluži svoja leta, običajno imajo 35 let, bodisi, da zaradi starosti ali onemoglosti ne more več opravljati svoje službe. Naš Podporni odsek daje svoje redne mesečne prispevke prav tako ali tistim, ki so bili že vpisani v Podporni odsek III. reda skozi 30 let ali pa tistim, ki zaradi starosti ali onemoglosti ne morejo več opravljati svojega poklica, s katerim so se preživljali.

Razumljivo je, da se država in državne ustanove ravna po svojih načelih, prav tako pa se ravna po svojih načelih oziroma splošnih pogojih tudi Podporni odsek III. reda. Ako bi recimo kak član ali članica III. re-da bil vpisan v Podporni odsek že 30 let, bi čisto naravno in po vseh pra-

vilih moral dobivati redne mesečne prispevke, kakor to predpisujejo splošni pogoji Podpornega odseka. Država ali državna ustanova, pri kateri je bil dotični član ali članica slučajno v službi, bi se na to prav nič ne ozirala, ter bi dotičnemu uslužbencu ali uslužbenki dovolila pokojnino tedaj, kadar bi to zahtevala načela, po katerih se uravnava pokojnina v državi ali katerikoli državni ustanovi, brez vsakega ozira na Podporni odsek III. reda.

Prav tako pa bi se lahko zgodilo, da bi kak državni uslužbenec ali uslužbenka, ki je kot zasebnik lahko vpisan v Podporni odsek III. reda — da svojo državno pokojnino poveča ali dopolni — lahko po državnih zakonih ali načelih glede upokojitve že upokojen, ter bi prejemal državno pokojnino. Podporni odsek III. reda se na to ne more ozirati in se tudi doslej nikdar ni oziral, kajti on se mora držati svojih načel oziroma splošnih pogojev, po katerih je dovoljeno dajati redne mesečne prispevke tistim, ki so že dosegli ali 60. leto starosti ali pa so zaradi starosti in onemoglosti nesposobni, da bi še nadalje opravljali svoj poklic, s katerim so se preživljali.

Lahko se zato zgodi in takih primerov imamo, da je kak uslužbenec ali uslužbenka v državni ustanovi že upokojen in prejema redno svojo državno pokojnino, ne dobiva pa še rednih mesečnih prispevkov Podpornega odseka III. reda, bodisi zato, ker še ni dovolj dolgo časa vpisan v Podporni odsek ali pa zato, ker še ni izpolnil pogojev, kakor so zahtevani od Podpornega odseka III. reda.

Lahko se tudi zgodi, da je kak uslužbenec ali uslužbenka državne ustanove, ali kakor se bo zgodilo po novem zakonu o delavskem zavarovanju, že marsikdo prejemal redne mesečne prejemke od Podpornega odseka, kateremu pa od strani države še zdavnaj ne bo priznana pravica do pokojnine. Takih primerov bomo imeli na stotine.

Lahko se pa tudi zgodi, da bo državni uslužbenec ali uslužbenka začel dobivati svojo pokojnino, istočasno pa tudi mesečne prispevke Podpornega odseka III. reda, ker se bodo pogoji, katere ima Podporni odsek in po katerih država daje pravico do upokojitve, slučajno strinjali. O takem bomo rekli, da imajo izredno srečo. Kako se bo v vsakem posameznem primeru zgodilo, tega seveda še ne moremo povedati naprej, ker lahko je pač določiti starosti in ta je pri nas določena na 60 let, ne moremo pa določiti onemoglosti ali bolezni, katera bo povzročila, da bo ta ali oni član Podpornega odseka že začel dobivati redne mesečne prispevke, ker bolezen ali onemoglost ni v naših, ampak v božjih rokah.

Če bi morda kdo želel v tem oziru še kako pojasnilo, naj se kar pismeno obrne na spredaj označeni naslov.

P. ROMAN:

Iz življenja sestic sv. Klare v Celju

V Celju imajo častite Šolske sestre sv. Frančiška velik zavod za vzgojo ženske mladine. Tam je pravzaprav središče in žarišče šolskega in izvenšolskega življenja celjskih deklet. Tam se vrše sestanki, kongregacije, duhovne vaje, skoro vsakoletni tečaji in ne nazadnje četudi na zadnjem mestu omenjeno: Sestrice sv. Klare in Zveza večjih sestic, ki so deloma v meščanski šoli, deloma že izven šole in v poklicih. Sestanke odlično vodi prof. Peter Kovačič, ki z vso vnemo gradi Frančiškovo miselnost — duha evangelija, medsebojne ljubezni in sestrinstva. Po drugi strani skrbi delavna in podjetna g. ravnateljica č. sestra Simforoza, ki

neprestano skrbi, da ta mladina izven šole ne izgubi s tolikim trdom vsejano seme dolgoletne vzgoje.

V ta namen je dne 21. marca 1937 zaprosila, da pride eden izmed voditeljev serafinske mladine iz Ljubljane in tam izvrši sprejem 119 novih članic. Prišel je p. Roman in tam so že večje Klarice v družbi z najmanjšimi kandidatinjami čakale v svečanem sprevodu pred kapelo. V kapeli se je pričel obred sprejema ob asistenci g. prof. P. Kovačiča, sledil je nagovor novinkam in njihovim staršem, ki so se v častnem številu odzvali vabilu oč. sester učiteljic. Naj bi novo sprejete sestrice bile vzor pravega serafinskega vrta in naj bi ostale zveste vzorom, katerim danes tako vneto služijo.

Nove knjige

Stodola Ivan — Smolej Viktor; Kralj Svetopolk. Drama v treh dejanjih. Celje 1936. Založila Družba sv. Mohorja.

V treh dejanjih je z veliko notranjo napetostjo prikazan siloviti kralj Svetopolk, ustvaritelj veliko-moravske države, ki pa je gledal le na državo in njen obseg, ne pa na notranjo ureditev. Sam še skoraj pogan, »kristjan samo na ime«, se bori z Nemci, s katerimi pa drži žena njegovega sina in ga izdaja s pomočjo pisarja Pavča, pogana, ki pa pozneje postane najzvestejši njegov služabnik. V času največje zmage pa se pokažejo največje razlike med njegovimi sinovi: eden se nagiba k Nemcem, drugi zastopa latinsko bogoslužje, tretji pa je zvest učenec sv. Metoda, ki jih pa Svetopolk preganja. Tega izžene kralj, druga dva pa vsak na svojo roko pleteta zarote, da ga umorita. Kralj razkrije zarotnike, jih ukaže ubiti, pa jih v skrbi za bodočnost države pomilosti in skuša pomiriti. To se mu ne posreči ter umre. Ob mrtvem prvem mogočnem slovanskem kralju pa se sinovi v neslogi razidejo vsak na svojo stran in grenka misel na nujni propad države v bodočnosti ter žalostno neslogo slovanstva spremlja bravca te zgodovinske drame. Znana je ta epizoda časa tudi Slovencem po Aškerčevi baladi: Svetopolkova oporoka. Za naše odre zelo priporočljiva.

M. I. Breme-Franjo Tominec. Od življenja strta. Izpovedi otroka, Ljubljana 1937. Založila Delavska založba. Cena vez. 40 din (udje 26 din), broš. 26 din (udje Krekove knjižnice 16 din).

Nadvse zanimiva knjiga opisuje resnično življenje lepo, še večkrat podlo in umazano, kakor ga doživlja nedolžno petnajstletno dekle. Opisuje nam življenje z lučjo, katere običajno nimamo pri roki, čeprav bi jo morali imeti. To je povest ubogega otroka in zgodba naše nemoči, kako varovati mladino pred podlostjo sveta. Knjiga bo koristila staršem, ki ne bodo tako zlahka več verjeli opravljivim jezikom, koristila pa bo tudi mladini, fantom in zlasti dekletom, da bodo previdnejši in da bodo raje verjeli staršem in vzgojiteljem, ki jih z vso ljubeznijo svarijo. Spoznali bodo iz te knjige, da taka svarila niso sitnost ali neumevanje, ampak ljubezen, ki izvira iz bogatejše življenjske izkušnje. Glede prevoda samega ne moremo reči drugega, kakor da se odlikuje po lepi izbrani slovenščini, katera je čitateljem Zgodbe o blaznem Gunnarju itak dobro znana, saj je prišla izpod peresa istega pisatelja. Mladim in starim lepo knjigo toplo priporočamo.

Zahvala za molitev

A. Č. Rogaška Slatina se pristrčno zahvaljuje sv. Mali Tereziki in sv. Konradu Parzhamskemu za vrnjeno zdravje.